

J. STANĚK - J. BRZOBOHATÁ

ČESKÁ OTÁZKA

2000

**Třetí světová ateistická vlna
začíná v Česku**

**Základní duchovní vibrace
českého národa v tomto tisíciletí**

**Češi a Němci,
středoevropský duchovní sloup**

**Znaky státu
rozvinuté výstavby konzumismu**

**Duchovní společnost,
jediná třetí cesta**

Česká otázka 2000

J. Staněk - J. Brzobohatá

© Josef Staněk, 1996

© Jana Brzobohatá, 1996

ISBN 80-900-02-5-3

Úvod

Existují vůbec národy jako objektivně existující jednotky lidstva? Vždyť v každém národním společenství najdeme lidi nejrůznějších typů, jež jsou si bez ohledu na řeč podobní?

Jaký je smysl existence národů, když jejich vzájemné války si vedle náboženských válek vyžádaly nejvíce obětí?

Tyto a podobné otázky dnes a denně rozebírají absolventi různých filosofických, sociologických či novinářských „věd“ na stránkách denního tisku a různých „společensko-vědních“ periodik. Obsah těchto článků čím dál více vyjevuje nemohoucnost poznání, opřené pouze o rozum. Existující skutečnost je daleko širší než ta část z ní, která je pochopitelná rozumem. Kdo ji chce přesto pochopit pouze rozumem, stává se omezeným rozumářem, trpce si stěžujícím na narůstající iracionalitu ve společnosti. Nárůst této iracionality však není ničím jiným, než reakcí duchovního jádra společnosti na rozumářství těch, kteří se na základě deformovaného materialistického vzdělání za duchovní jádro společnosti považují. Stav jejich vlastního vědomí není však nic jiného, než charakterizuje výrok: Góre od umá. Hoře z rozumu.

Smysl existence národů, jejich vývoj a perspektivu, je schopen pochopit a vysvětlit jedině duchovní přístup. V něm je kromě rozumového pohledu obsažen i aspekt intuitivní a duchovní. Tento úhel pohledu se opírá o poznání mechanismů zákonů věčnosti, tj. božích mlýnů. Ateisty ovládaná tzv. společensko-vědní oblast však tento přístup odmítá jako nevědecký. Proto jsme v situaci, že se celý národ a civilizace zmítá v krizi, ale jejich pseudoelity jim nejsou schopny nastínit pozitivní program bytí. Tito společensko-vědní „bádalíci“ jsou schopni národům předložit pouze řečnická rozumářská cvičení a slohové ekvilibristiky. V této „disciplíně“ u nás vynikají Lidové noviny.

Pro ty lidi, pro které je existence národů samozřejmostí a chtějí se zamýšlet nad takovými „zbytečnostmi“, jako je smysl naší národní existence, její perspektiva, vztah k německým sousedům, existencí třetí cesty civilizace, přicházíme s pojednáním jako laikové rozumářství, nikoliv však duchovnosti. Vážení čtenáři necht' posoudí, jak kvalitní odpovědi na aktuální otázky dneška jim poskytují vědečtí ateisté „společenských věd“ a jaké duchovní laikové rozumářství.

autoři

1. TŘETÍ SVĚTOVÁ ATEISTICKÁ VLNA.

Ateista je člověk, který neuznává vyšší moc nad sebou. Nahlédneme-li do dějin národů a lidstva, nalezneme tam sice všelijaká zvrhlá náboženství, nenalezneme tam však masový ateismus. Ideologie ateismu se stala masovým projevem teprve v nové době a výhradně na půdě dogmatického křesťanství. (Nikoliv proto, že křesťanství je jediným odpůrcem satana, ale proto, že ze strachu z kacířství ustrnulo ve formách, poplatných době svého vzniku a není proto schopno přesvědčivě odpovídat na nové jevy.)

V boji proti dogmatickému křesťanství se na stranu ateismu postavilo rozumové vědecké poznání. Jen tak se mohla začít odehrávat tragedie lidstva a západní civilizace zhruba v posledních dvou staletích. Začala francouzskou revolucí. Ta sice rozbila přežitou a zkostnatělou strukturu společnosti, ale tím odhalila také vnitřní duchovní prázdnotu oficiální církve. Tak byla uvolněna cesta první světové ateistické vlně, která pod heslem blaha člověka uprostřed matky přírody, zajištěného vědou, svrhla v duších lidí nadčasovou autoritu Boha, jemuž jsou odpovědni. Duchovenstvo, zabývající se do té doby scholastickým opakováním citátů starověkých autorit, nebylo schopno fundovaně a přesvědčivě čelit vlně „humanismu“, který byl pojat tak, že na místo Boha bylo postaveno blaho člověka.

Odpovědnost člověka vůči vyššímu transcendentnu byla odstraněna. V pozadí stála idea: člověk je bůh. A tak se také začali cítit lidé, kteří stáli na vrcholu mocenské pyramidy. Na místo odpovědnosti vůči Bohu nastoupilo: „hájení zájmů společnosti“, samozřejmě podle představ nového bohočlověka. Co se tomuto bohočlověku znelíbilo, nebylo hodno existence. Nelíbily se mu názory jiných? Nebylo problémem „dokázat“ jim nějaký zločin a v zájmu blaha člověka a společnosti je popravit. A tak se stalo, že za královského „hrůzovládce“ bylo popraveno za rok několik stovek vrahů či skutečných zločinců, za vlády „osvoboditelů člověka od náboženského tmářství“ byly v jediném roce popravovány statisíce nevinných. Aby popravy byly zvládnutelné, musela pomoci věda vynálezem gilotiny. (Není žádnou náhodou, že její kvalita byla vyzkoušena i na jejím vynálezi.) K statisícům popravených přistoupily miliony padlých. Nakonec, aby se zachránil zbytek „osvoboditelů“ člověka od osudu popravených spoluosvoboditelů, muselo se „náboženské tmářství“ vrátit v umírněné formě.

Rovněž druhá ateistická vlna, která vypukla v Rusku bolševickou revolucí, byla rovněž živena ideou osvobození člověka, tentokrát od ekonomického vykořisťování. K budování nové, zářné společnosti nastoupila věda, která již plně převzala atributy ateistického náboženství. (Včetně rituálů.) Výsledek pro nepoučené lidstvo, zejména pro ruský národ: desetimiliony popravených, stamiliony padlých a ztotočených v rozsahu, o jakém se do té doby ani nesnilo. Car hrůzovládce se jeví vedle „lidumilů“ Lenina, Stalina, Brežněva a jejich zrcadlového odrazu v Německu – Hitlera, jak svatý František. Pád této hrůzovlády odkrývá hloubku rozpadu osobnosti člověka-ateisty. Stalin a Hitler ukazují, čeho je schopen člověk, který se začne cítit bohem, člověk bez odpovědnosti k transcendentnu, ateista.

V současné době žijeme v mezičase druhé a třetí ateistické vlny. Po ekonomickém (naštěstí) rozpadu východní ateistické říše, říše duchovní temnoty, ochabla duchovní bdělost národů západu a již je tu opět ideový návod k „osvobození“ člověka od tíží biologické existence, od povinností, odpovědnosti atd. Tentokrát pod heslem konzumu, nasycení tělesných požitků, (jídla, sexu) práva na zábavu, odstranění nudy, hledání netradičních forem vzrušení. Protože televizní zábava rychle přesytí konzumenta, nastupují drogy a astrální zážitky. Člověk, který nemá prostřednictvím svého ducha pevné zakotvení, nedostal se dosavadním vývojem ke stavu vycitňování boží přítomnosti, nemá schopnost odolat tlaku těchto devastujících vlivů. Na konci konzumentůvých vlivů na člověka je biologicky neživotaschopný ubožák, zoufalec, pro něhož sebevražda je vysvobozením. Peklo, které by nastalo, kdyby se nastupující třetí ateistická vlna prosadila, si nedovede nikdo přestavit. (Tak , jak si jej nedovedli představit ti, kteří spustili první dvě vlny.) Narkomany, mágy, satanisty, zvrhlými a posedlími lidmi ovládané atomové, biologické, genetické, klimatické zbraňové systémy, čehož jediným možným výsledkem jsou miliardy mrtvých a zničená zeměkoule. Jiný výsledek žitého ateismu mas není možný. Jde o přežití lidstva. Naštěstí:

Ten, kdo tento svět postavil, si jej i ohlídá!

Začátek této třetí světové ateistické vlny je nejvíce vidět v Českých zemích. Podle průzkumu veřejného mínění věří v Boha 20 % populace, připouští jeho existenci 30 % občanů. Polovina národa se hrdě prohlašuje za ateisty. Je vhodné se zamyslet nad příčinami tohoto světového prvenství.

První příčinou je vrozené dispozice Čechů vycit'ovat falešné autority, falešné tóny ve věroukách, předkládaných k věření. V Čechách může (a musí) být falešná idea ateismu poražena jen vyšší kvalitou duchovního poznání, která nedá argumentačně ateismu šanci.

Druhou příčinou je následek dějinné zkušenosti s katolictvím, které bylo národu vnucováno mocí. Katolická pompéznost, bohatství a autoritářství neodpovídá sociálně citícímu národu. Bohatá církev, hlásající askezi, nemá v Česku šanci. Navíc byl skrze ní uplatňována cizí národností nadvláda.

Třetí příčinou je přijetí komunistické ideologie relativně největší částí národa ze zemí dobytých sovětskou armádou. Úspěšnost této sociální demagogie mohla být tak velká proto, že mu upravila cestu mnichovská zrada západu, selhání sudetských Němců jako lidí a zničení národní inteligence za okupace. Než se národní duchovní jádro po válce stačilo vzpamatovat, byl národ prostřednictvím zrádcovské kliky zbaven suverenity. Nastalo 40 let masivní ateistické „výchovy“.

K těmto objektivním okolnostem je nutné připočítat národní vlastnost – sklon k mentalitě hecu. Tento sklon je zevní projev již Masarykem zmiňovaného nedostatku Humeho skepticismu, typického naopak pro anglickou národní mentalitu. Duch společnosti, ovlivněný sklonem k hecu, je mimořádně vhodnou půdou pro zrychlené společenské reakce. Právě proto není náhodné, že krize ideologií v Evropě začínala vždy v Česku. Reformace křesťanství začala husitstvím, rozpad rakouské monarchie odmítnutím poledního císaře nechat se korunovat českým králem, radikální a rychlé přijetí plně demokratické formy státu po první světové válce kontrastoval s pozůstatky autoritářských forem v zemích s podobným osudem. Také nebylo náhodou, že právě v Česku začala revizionistická vzpoura českých komunistů v roce 1968, která předznamenala rozpad celé ideologie. Tento jev vynikne zejména tehdy, srovnáme-li jej s výskytem „revizionismu“ na Slovensku. U nás také probíhá nejrychlejší transformace v tržní ekonomiku, i když začala nejpozději a vycházela z podmínek největšího zestátnění. Proto není žádnou náhodou, že zde bude jako první objevena prázdnota západního konzumismu a s ní spojená totální společenská krize civilizace. Podstatou této krize je nenápadný, ale masový odklon konzumentů od duchovního života k existencionálnímu ateismu, který již probíhá v západní Evropě. V tamní stabilizované společnosti však

silně působí tradice a konzervativnost zvyků, které tento jev zakrývají. Tamní občané stále uvádí ve statistikách, že jsou věřící, platí církevní daně, mají církevní křty, svatby a pohřby, protože „se to sluší“. Jejich způsob myšlení a života však s křesťanstvím v té formě, jak jsme jej dosud znali, má málo společného. (Samozřejmě až na výjimky.) Takováto setrvačnost v Česku neexistuje. Zde vypukne duchovní krize rychle, v plné podobě a hloubce. Proto vývoj duchovní krize v Česku může podceňovat jenom diletant.

Právě zde v Česku, jak bylo výše zdůvodněno, je evropský duchovní barometr. Česko je zkumavka duchovních dějů, které se následně odehrávají v Evropě a tím ve světě. Právě zde se v nejkonzentrovanejší podobě střetnou dva duchovní proudy – víra a transcendentno a konzumismus. Tento úkol, porazit ateismus, daný českému (a německému) národu prozřetelností, rozhodne o jejich další existenci. Selže-li, bude rozptýlen v mase do záhuby jsoucích konzumismů. Pro bojovníky ducha je to obrovský úkol. Propagace naivních věrouk dosavadních církví, zejména amerických, je předem odsouzena ke krachu, jak se o tom už mormonští, jehovističtí, baptističtí a jiní misionáři přesvědčili. Český ateismus je možné porazit jen kvalitou duchovnosti, která obstojí v mimořádně kritické míře vycit'ování české populace. V Českých zemích může obstát jen na novou úroveň dotažená duchovnost třetího tisíciletí, která se prokáže konkrétními výsledky.

2. ZÁKLADNÍ DUCHOVNÍ „VIBRACE“ ČESKÉHO NÁRODA V TOMTO TISÍCILETÍ.

Základní duchovní osnova, kterou žije ten, který národ, je spatřitelná v linii osob, které si národ vybírá jako duchovní vzory, představitele národní tradice. Rozhlédněme se po „slavných“ lidech okolních národů, na které jsou ony hrdy! Uvidíme směs slavných válečníků, dobyvatelů, také dobrodruhů a ochránců pirátů. Pohlédněme na českou řadu respektovaných vůdčích duchů národa! Svatý Václav, Karel IV., Jan Hus, Komenský, Palacký, Havlíček, Masaryk. Kde jsou dobyvatelé, zbohatlíci? Co je

společného těmto duchům prošlého tisíciletí? Je to jedna výrazná vlastnost, arcivlastnost:

Všichni ve své době usilovali o poznání Pravdy v velkém P.

Právě výběr těchto lidí jako reprezentantů tisícileté národní linie nám vyjevuje, že úsilí o poznání Pravdy je hlavní duchovní vibrací tohoto národa. Ve větší nebo menší míře je obsaženo v duši každého Čecha. Již několikrát v dějinách se českému národu zdálo, e ji byl našel, ale čas po každé vyjevil, že se jednalo jen o polopravdu či klam. Nadšení, které zdání objevení Pravdy doprovázelo, vystřídalo zklamání, kocovina. Tato zklamání jsou původcem objevení zjevu jako Švejka a švejkování. Kocovina z nepodařeného pokusu dosáhnout vytožené Pravdy, která je doprovázena obvykle mocenským ohrožením existence, evokuje snahu biologicky přežít za každou cenu. Tou cenou je ztráta hrdosti, rozvinutí silné adaptability a ponoření vlastních názorů do neprůhledné hloubky. (Odtud zdánlivá zákeřnost.) A český duch opět čeká, až z chodu dějinných událostí svítne opět Světlo, Pravda, Spravedlnost, aby vždy znovu a znovu obživl. V tomto století to bylo již několikrát – 1918, 1938, 1945-48, 1968, 1989. Vždy následovalo zklamání, kocovina. Objevení Pravdy národ teprve čeká. Vynoří se z hloubi generální a všeobecné krize, do níž klesne rozvinutá výstavba konzumismu. Do tohoto nového věku vede národ jezdec na Václavském náměstí. Nestal se národním symbolem náhodou. (Ve výběru symbolů není náhod – známé antické: Nomen - omen. Jméno – osud. Také symbol – osud.) Myslbek geniálně vystihl vyzářování vůdčího ducha národa, které vtělil do sochy. Jsou to:

1. rytíř – symbolika čistého ducha, odtud sám pojem rytířkost,
2. v pohybu, tj. v duchovním pohybu vpřed, v hledání Pravdy. Rytíř svatého Grálu, hledajícího hmotné spojení s Kristem, Bohočlověkem.
3. vnitřní klid, který je dán vycit'ováním jistoty cíle. Není možný vnitřní klid bez napojení na věčnost, na vycit'ování božího vyzářování. Protože každý symbol vyzářuje, tj. ovlivňuje člověka, který se na něj dívá, neboť je hmotnou analogií duchovních energií, ovlivňuje ducha a podvědomí člověka i socha sv. Václava. Rozkmitává v něm to, co symbolizuje. Proto není žádnou náhodou, že kulminace ději v tomto státě se odehrává „u koně“. Naposledy „Jakešovy“ lázně v době konce rozvinuté výstavby komunismu. Také konec rozvinuté výstavby konzumismu se odehraje tamtéž.

3. ČEŠI A NĚMCI, STŘEDOEVROPSKÝ DUCHOVNÍ SLOUP.

Každý národ má ve světovém „orchestru“ národů svůj specifický, Bohem – Podstatou světa mu daný úkol. Když tento úkol nesplní, stává se „fikovníkem, který nerodí“ a božská spravedlnost jej vymaže z další existence jako neužitečný, buď prostřednictvím zničujícího útoku barbarů nebo účinky přírodních sil. Historie zaniklých národů je světovou učebnicí. Takový strašný dopad Božské spravedlnosti jsme na vlastní oči viděli na osudu sudetských Němců. Jejich dějinným posláním, daným jim Bohem, bylo vytvořit most mezi Čechy a Němci, zprostředkovat plynulou výměnu pozitivních duchovních vibrací mezi oběma národy. Místo toho se stali vědomým a ochotným nástrojem genocidy, připravované inkarnovanými démony temnot, kteří se zmocnili moci v Německu. Démoni spoutali německý národ masovou hypnózou a umlčeli jeho duchovní jádro. Přestože sudetští Němci v době první republiky byli dokonale informováni o situaci v Německu, jejich drtivá většina (90 %) s řaděním nacistů souhlasila. Ze stejného důvodu nesplnění funkce prostředníka padla i Habsburská monarchie. I ona měla být mostem mezi Čechy a Němci.

Tato spolupráce obou národů, většího a menšího, je nezbytně nutná z hlediska duchovní úlohy, kterou středo-evr. Prostor má. Je totiž specifický tím, že se zde inkarnují nejstarší duchové, to znamená ti, kteří mají prožito nejvíce pozemských životů, inkarnací. Tím jsou nejzralejší, prokazují největší hloubku filosofického a náboženského vycitování. Tak spolu s židovským faktorem, který má jiný úhel pohledu – je skepticky rozumně brzdny, je utvářeno středo-evropské duchovní „ohnisko“, duchovní klima. Židovský brzdny prvek entuiasmu vykonává v daném prostředí velmi kladnou úlohu, neboť zabráňuje nerozumným excesům. Tento typ působení byl duchovní příčinou Hitlerovy nenávisti vůči Židům.

Čtenáři necht' porovnájí hloubku středo-evropských osobností s hloubkou osobnosti Američana, Číňana a zejména Jihoameričana a černocho. V tamních oblastech přicházejí na svět k vývoji duchovné s menším životním prožitím. To se projevuje jejich dětskou radostí, optimismem, který však středo-evropan pociťuje jako naivnost, povrchnost. Oni mají ještě na odpovědnost čas, neboť její míra je řízena prožitím. Středo-evropané však již čas nemají, protože je zde soustředěna míra duchovní zralosti světové populace. Tento prostor je sloupem, pilířem, anténou, skrze níž

přestupují duchovní vibrace z nehmotných světů mezi duchny, na zemi inkarnované. Tento střed světové duchovnosti nemá nic společného s ekonomickou vyspělostí, do jisté míry ani s vědeckou vyspělostí, neboť tato je pouze rozumové povahy. Tak jako moudrost nemá nic společného s bohatstvím a mnoho společného ani s učeností. Skutečným úkolem duchovnosti je nalézt a uskutečnit vyšší úroveň společenského bytí, lidstva, nový duchovní řád na zemi, onu třetí cestu. Z této vysoké míry prožití plyne pro zdejší národy absolutní odpovědnost před Bohem. Následek jejich dalšího selhání by pro ně byl strašný, byl by to konec jejich existence.

Tomuto výkladu snad porozumí Němci. Pouze se budou divit, proč k tomu potřebují Čechy, početně, ekonomicky a kulturně přezíravé. Z mnoha důvodů jim tedy uvedu čtyři.

První příčinou nevyhnutelnosti českého faktoru je rozdílnost v přístupu k autoritě. Německá komunita má mimořádně vyvinutou duchovní vlastnost – schopnost respektovat autoritu a podřídit se vedení. Tato schopnost je příčinou všech úspěchů, ale žel i pádů německého národa. Česká pospolitost má tuto vlastnost oslabenou. V německé národní komunitě však takřka chybí schopnost vycit'ování nepravé autority, autority vnitřně nevhodné vedení národa. Tato neschopnost vycítit a odmítnout nevhodnou autoritu, která se dere do vedení národa, je příčinou německých dějinných pádů.

U Čechů je to přesně naopak. Pro českou komunitu je typické, že nevhodný hodnostář, ověšený jakýmikoliv tituly, je k smíchu. Češi jako celek jsou ochotni uznat jen autoritu přirozenou, která je odvozena od duchovních vlastností dotyčného. Osoba Hitlera v Česku vy byla vždy jen předmětem vtipkování a politického folkloru. (Viz osudy českých fašistů v dvacátých a třicátých letech.) Odmítání falešných, byť i mocných autorit jako rakouského císaře (starý Procházka), nacismu, (pohled Němců na Čechy za války: smějící se bestie) a komunismu (spolupřímím Polákům se Češi té doby jeví jako pivní vtipákové, neschopní vzpoury) je trvalou nevyhnutelnou vlastností českého národa. Jakmile by se ve středoevropském prostoru obnovila plynulá výměna společenských „vibrací“, potenciální falešní vůdčové by byli v Česku ihned odhaleni a zesměšněni, což by se přenášelo do německé komunity. Naopak německá disciplinovanost a respektování odůvodněné autority by vyzářováním své „vibrace“ příznivě ovlivnila nárůst této vlastnosti u nás.

Druhou příčinou nevyklučitelnosti českého faktoru je vztah k příslušníkům jiných národů. V německé komunitě je silně zahráděna přezíravost, nekomunikativnost a neschopnost vcítit se do myšlení zejména nepočtených národů. Tato vlastnost vychází z pýchy. Je příčinou všeobecné neoblíbenosti Němců v cizině. Oblíbeny jsou jen marky. Kdyby v komunitě přetrvávala, přivedla by německý národ automaticky do konfrontace s ostatními národy, i když by zdánlivě zevní příčiny byly jiné.

Naproti tonu Češi se rychle vcítují, jsou adaptabilní a rychle se zapojují do místních komunit. Například emigranti do USA se nejrychleji rozptylují v americké společnosti. Tato adaptabilita a flexibilita byla známa Hitlerovi, proto ve směrnicích zakázal Čechům služební postup v německých firmách. (Jeho výrok: Známe je z Vídně. Rychle šplhají a za chvíli bude vedení německých firem promoženo Čechy.) Tato adaptabilita je často přeháněna do nežádoucí extrémní polohy, jejímž následkem je poklonkovaní a ztráta národní hrdosti. Proto vzájemné ovlivnění české schopnosti vcítování se do způsobu myšlení jiných národů a flexibilita s jistým stupněm národní hrdosti v německé komunitě je užitečné pro obě strany. Vzhledem k početní a hospodářské převaze Německa je mentální vztah obou národů vlastně indikátorem nepřezíravosti k malým národům a nepřítomnosti německého velmocenského šovinismu. Žel v německé politice roku 1995 se tyto jisté rysy jakoby začaly probouzet. Běda ne Česku, ale Německu, kdyby se dále rozvíjely. Ne síly Česka, ale odjinud by opět vykonaly své.

Třetím příkladem možnosti vzájemného příznivého působení obou komunit je rozdílnost postavení muže a ženy v rodině v české a německé. Atmosféra německých rodin je zatížena pocitem mužské nadřazenosti, přežívajícím patriarchátem, autoritářstvím otce. V českých rodinách je rovnoprávnost muže a ženy daleko více žita, při plném akceptování ženskosti. V příštím tisíciletí, v duchovní společnosti, nemá patriarchát místo. Rovnost pohlaví bude deklarovaná, ale žitou samozřejmostí. Budou pochopeny a akceptovány rozdílnosti dispozic obou pohlaví a patřičně využity. Inkrustovaný patriarchát vede k opačné zvrhlosti – feminismu. Masový feminismus v Čechách nenalézá živnou půdu. Naproti tomu do komunity s přežívajícím patriarchátem vtrhne feministická vlna z USA a přivede ji do stavu akutní krize vztahů muže a ženy. Není žádnou náhodou, že němečtí muži si jezdí pro ženy do Thajska. Léčí si na nich

patriarchální sklon pro jehož uplatnění si již v Německu nemohou najít vhodný objekt. Emancipace žen v Německu se v neduchovním prostředí rychle zvrhá ve feminismus.

Čtvrtým příkladem možného vzájemného příznivého působení české a německé národní komunity je odlišnost vycitňování heroičnosti a titánskosti v životě lidí a národů. Zevním projevem této odlišnosti je přístup obou komunit k typům hudby. Wágner versus Smetana. Heroičnost a vzepjetí při střetávání nadčasových principů versus velikost v každodennosti, v civilním životě. Titán, nadčlověk, v konfrontaci s pozitivní variantou malého českého člověka, vystiženého Karlem Čapkem. Obě vlastnosti, schopnost velikosti a schopnost vidět velikost v každodennosti, mají své pozitivní úlohy v negativní extrémní krajnost. Wágnerova heroičnost může vyústit v dehumanizovaného Nietschkeho nadčlověka, zrůdu člověka, který si hraje na boha. Naproti tomu je i negativní varianta malého českého člověka, který se ztrátou nadčasovosti zvrhnul v malého českého živočicha. Vzájemné působení obou národních komunit blokuje toto zvrhávání.

Čtenář si nyní může položit otázku: Jak si mohu ověřit, že právě stře-doevropský prostor, českoněmecký prostor, je skutečně místem největší duchovní koncentrace na zemi, duchovním sloupem na zeměkouli? Není to pouze projev nadřazenosti a pýchy, domnívat se v konfrontaci s kvalitou takových duchovních center jako Indie, Tibet, Japonsko, či katolická církev, že právě zde se odehraje rozhodující duchovní zlom lidstva pro příští tisíciletí? Z mnoha důvodů, které nejsou opřeny o pouhé myšlenkové či ideové kombinace uvedu jeden:

Německý šéfdirigent České filharmonie pan Albrecht v souvislosti s útoky českých nacionalistů odpovídá na otázku časopisu Reflex: „Co vás tady pořád drží? Odpověď: Jsou možná čtyři nebo pět orchestrů na světě, které poznáte po prvních třech taktech. Berlín, Vídeň, Dresden Staatskapelle a Česká filharmonie. To si nemyslím, to vím. Možná to má něco společného s dlouhou tradicí, možná s českými muzikanty. Mají uvnitř citění, které nejde z hlavy, oni tu muziku vydechují. Když budete hrát valčík, nebo polku někde jinde, budete dlouze únavně vysvětlovat, jak to má vypadat. Tady to prostě zahrájí“. Konec citátu.

Hudba je transformací duchovních vibrací do hmotného. Je to schopnost přivádět harmonii duchovních sfér. Pan Albrecht je jistě špičkový muzikant, ale o duchovních energiích toho pravděpodobně moc neví.

Proto neví, odkud ono cítění, které nejde z hlavy, přichází. Pouze konstatoval, co cítí. Místo největší schopnosti transformace duchovních vibrací do pozemského, duchovní sloup zeměkoule, jehož tři strany jsou v Německu, jedna v Česku, vycítil přes hudbu.

Z výše uvedeného musí být každému jasné, odkud pochází útoky, směřující na obou stranách k česko-německému rozeštvávání. Duch nepoznání, temnoty straší český národ německým pohlcením. Rozžehneme světlo naděje posledních dvou století a pochopíme, že osud národa neleží v rukou sebevíce intrikujících politiků, ale v rukou božích mlýnů. Jestliže se jádro národa postaví do boží vůle, boží mlýny se postarají o jeho odpůrce. Viz.:

V roce 1800 český národ jakoby neexistoval. Byl plně obklopen a rozpuštěn v německé převaze a nadvládě. V jeho jádru se však projevila touha po poznání Pravdy.

A tak v roce 1850 se již stával významným národem v Rakouské monarchii. Bylo o něj již slyšet navzdory tvrdé germanizaci.

V roce 1900 byli Češi po Rakušanech (Němcích) hospodářsky nejsilnějším národem v monarchii, i když méně početným než Maďaři.

V roce 1918 se z válečné vřavy vynořil jakoby zázrakem československý stát. Božská spravedlnost nepřehlédla, že český národ jako jediný ostentativně odmítal jít do války uprostřed jásajících pomatenců, které Hašek diagnostikoval jako nemocné válečným zblbnutím: *imbecilum bellicosa*.

V roce 1938 český národ jako jediný byl ochoten bojovat s démonem, který se zmocnil moci v Německu. Zradou ČSR ztratily západní velmoci tvář. Za tuto zradu zaplatily strašnou daň.

Proto v roce 1945 ležela celá Evropa kolem Česka v troskách, zatímco sem přišly armády již jen kapitulovat. Hospodářské proměny v Česku byly roce 1945 ve srovnání s okolím takřka švýcarské. Český národ však nedolal démonu msty a neprohlédl duchovní prázdnotu tzv. socialismu. Toto krátké zaváhání jej stálo 40 let suverenity. Ale i toto je cenná zkušenost. Rakouský kancléř Krejský vystihl, že komunismus je choroba, proti níž se získává imunita jej jejím proděláním. Protože Češi jsou tradičně sociální, je tato zkušenost zárukou, že jejich sociálnost nedostane negativní rozměr.

V roce 1989 začala v Česku nová éra. V následné době se odehraje střetnutí sil duchovního jádra národa s konzumenty, ateisty, dekadenty všeho typu. Výsledek tohoto střetnutí je rozhodující pro bytí či nebytí národa.

4. OBRAZ STÁTU ROZVINUTÉ VÝSTAVBY KOMUNISMU

Základní duchovní teze společnosti ateismu, materialismu a konzumismu.

Duchovní axiom A.

Základem všeho je věčná hmota. Samovolným vývojem hmoty vznikají náhodě její výše organizované stupně – život a vědomí. V okamžiku zániku těla zaniká vědomí.

Axiom B.

Mimo zákony pohybu hmoty je vše ostatní kolosální chaos náhod. Není spravedlnosti tj. Boha. Bůh a spravedlnost je výmysl lidského vědomí. Lidské vědomí stvořilo Boha.

Axiom C.

Procesy ve hmotě formulují lidské vědomí.

Z toho odvozeno:

- výrobní síly určují výrobní vztahy,
- materiální základna určuje nadstavbu (kulturu),
- výchova dítěte determinuje charakter,
- výživa těla je rozhodující pro funkci duše a mnoho podobných.

Axiom D.

Vědecké (rozumové) poznání, postavené do služeb materiální výroby a rozvoje toho, co člověk označil jako dobro, přivede společnost do „ráje na zemi“, označovaného jedou jako komunismus, jindy konzumní společnost.

Člověk vědecký určuje, co je dobré a co zlé a stává se nenápadně bohem a vládcem hmoty.

Přes mnoho dalších dospějeme nakonec k axiomu Z.

Rozhodující vlastností člověka se stává chytrost ve smyslu vychytralost. Nevychytralejší člověk stane na vrcholu pyramidy moci. Není nikomu odpověden. Začne se cítit bohem a rozhoduje, co je pro lidstvo a svět správné a nesprávné podle sebe. Když pocítí, že nastává jeho konec tělesný, není svět bez něho hoden další existence a má-li možnost jej zničit, udělá to.

(Poznámka: nechť si čtenář představí, že by Hitler měl před smrtí v bunkru v Berlíně moc stisknutím tlačítka zničit svět, zda by to udělal.)

Jak říkal Josef Švejk: Ke kterémuž narovnáni nakonec dojde, zvítězí-li v nastupujícím světovém střetnutí ateismus.

Z axiomů, platicích pro lidskou komunitu jako celek, jsou pak odvozovány axiomy pro chování jednotlivce:

A. Člověk je tělo.

B. Člověk žije proto, aby tělu činil příjemné a vyhýbal se tomu, co je tělu nepříjemné.

C. Hlavní hodnotou člověka je „schopnost“ tohoto dosáhnout, neboli vychytralost.

Z. Urvi, co můžeš a dokud můžeš. Po nás potopa.

Protože však zbytek intuice, (která je funkcí ducha, podle materialistů neexistujícího), by hladce každému člověku dokreslil konce důsledného uskutečnění výše uvedených principů, nastupuje rozum jako poradce. Rozum se pokouší zavedením společenských zákonů zabránit důslednému konci. (Projevu ovoce výše uvedených principů.)

Ateistická společnost se prostřednictvím zákonné moci snaží vytvořit model „trvalého ještě přežívání“. Ve jménu tohoto přežívání je vytvořen násilnický aparát státu, který zastupujíc Boha reguluje konzum jednotlivců tak, aby nebyla zničena komunita. Zákon se stává náhradním bohem a jako takový si instaluje rituály: divadlo parlamentních, volebních a soudních procedur.

1. Charakteristika politiků a veřejných činitelů ve státě rozvinuté výstavby konzumismu. (Dále RVK.)

Člověk se stává politikem, aby uskutečnil své cíle. V případě těchto lidí je na prvním místě v hierarchii jejich hodnot touha po moci. Ta je, jak známo, transformovanou formou sexuálního naplnění. Je uskutečňována prostřednictvím intrik, přetvářky a kamuflážních řečí. Ne nadarmo intuici

vybavený lid pochopil, že být politikem ve společnosti RVK znamená něco jiného si myslet, něco jiného dělat a něco jiného říkat. Dosáhne-li člověk virtuozity v této činnosti, postupuje v diplomatickém žebříčku. Jakmile postoupí až na vrchol pyramidy moci, ví, že tam není z boží vůle, ale ze své. Je-li v takovém postavení dlouho, pýcha rychle destruuje jeho duši a promění ji v skryté šílenství (ateismus) v otevřené. Proto konzumistické společnosti se snaží v pudu sebezáchovy ústavou a zákony omezit funkční období držitelů moci.

Výsledkem působení konzumistických politiků je ztráta důvěry a zájmu veřejnosti o politiku. Tato ztráta zájmu občanů je krajně nebezpečná z hlediska přežití společnosti. Činí uchopení moci uskutečnitelné pro malé – všeho schopné teroristické skupiny. Ztráta zájmu veřejnosti o politiku předchází zákonitě moci satanských teroristických skupin. Zbytek duchovnosti ve společnosti znemožňuje svou účastí ve volbách vítězství horšího. Pacifisté a náboženské sekty, které zakazují účast ve volbách, dláždí cestu k moci mocenským mafiím, přímo posedlých satanem.

2. Soudy a advokáti ve státě RVK.

Soudci jsou úředníci placení státem. Žádný stát nemá dost peněz na to, aby platil své zaměstnance podle jejich představ. Advokáti, zastupující zločince a zločinecké organizace, jsou za vítězství ve sporech horentně placeni. Soudce i advokát mají stejné vzdělání a část spolu i studovala. Současně vydělává u nás soudce 25-50 tisíc měsíčně, advokát 100-500 tisíc. Při obědě nebo večeři, nebo na víkend u společné oblady se dohodnou. Advokát, který nabídne větší balík peněz, dosáhne toho, že jeho „důvody“ se stanou rozhodující a spor vyhraje. Vlastní soudní líčení je fraškou, hrou pro nezasevěné. Člověk bez velkého balíku peněz nemá ve společnosti RVK naprosto žádnou šanci se domoci práva. Soudy s ním hrají odkládací a kompetenční hru tak dlouho, až jej to omrzí.

Zevním projevem tohoto stavu právních věcí je, že jsou „exemplárně“ odsuzováni malí zločinci, zlodějčkové kradoucí tisícovka. Zloději milionů a stamilionů nejsou nikdy odsouzeni. Soud se vleče a vleče, po létech zmizí veřejnosti z očí a viník je zproštěn pro „nedostatek důkazů“. Necht' si čtenář všimne průběhu procesů u nás i v USA v posledních létech. (Např. propuštění bohatého černého sportovce po vraždě manželky a milence. Zda by stejné důkazy bohatě nepostačovaly k odsouzení, kdyby byl

chudý? U nás ateistický soudce „nenašel“ rasistické pohnutky při vraždě Róma Berkiho v jeho bytě skiny.) Ve společnosti RVK se peníze stávají spravedlností. Ateističtí soudci a spravedlivý soud je nonsens apriori. Nemá-li soudce vyšší autoritu nad sebou, dělá soudních přísah „za korunu kornout“. (Poznámka. Aby skutečný stav věcí ve společnosti RVK nevyšel najevo, provozují a platí televize a sdělovací prostředky hodně za hry, ve kterých se provozuje mytologie práva. Hrají a vystupují tam „čestní“ policisté, soukromí detektivové, advokáti a soudci, kteří neúplatně vítězí v soubojích se zločinem bohatých. Tím je konstruován dojem, že tomu tak je i v životě.)

3. Policie ve státě RVK.

Také policisté jsou zaměstnanci státu. Typické pro mě je, že jsou chudí. Kdyby byli bohatí, nedělali by policisty. Plat mají konstantní, umožňující jim jakž takž život. Přitom mají hlídat hlavně majetek těch bohatých. Proč by se však měli namáhat za stejný plat? Je lepší nevidět a nepřidělovat si práci.

A tak potulováním „střeží“ pořádek uprostřed band kapesních zlodějů, prodavačů drog a prostitutek. Na skutečnou ochranu majetku si podnikatelé musí najmout soukromou bezpečnostní službu. Kdo na to nemá, má smůlu. Zločineckým organizacím již nejsou vůbec nebezpeční. Svůj život nehodlají riskovat a dobře ví, že kdyby něco náhodou objevili, jejich nadřízení je přeloží. Tak dochází k typickému jevu – modus vivendi. Ten může být narušen jen v případě, že odhalení dotyčné mafie zaplatí vedení policie mafie konkurenční. Pak nastává boj „za právo“, (Poznámka. Opět tento stav policie kamuflují desítkami seriálů krimi, které ohlupují diváky opakem skutečnosti)

3. Stav armády ve společnosti RVK.

Prodělávat vojenskou službu v období rozvinuté výstavby konzumismu je průkazem neschopnosti člověka „obstarat“ si modrou knížku. (Nedostatek peněz nebo nedostatek konexí.) Armáda je k tomu, aby kupovala předražené a nepotřebné výrobky a hájila území jedněch mafií proti druhým. Její akceschopnost je dána kvalitou důstojníků a duchem mužstva.

Duchem mužstva je konzum příjemného, to znamená soustředění veškerého úsilí na výmysl nějakého ulevování. Duchem důstojnického sboru je

kromě výše uvedeného snaha o povýšení, což se prakticky projeví jako podlézání nadřízeným. Kromě toho je zde přítomen duch (démon) šikany, který umožňuje důstojníkům hojit si mindráky na vojácích. (Také poškození vlastní duše z podlézání vedení.) Proto ví dobře o šikaně mezi vojáky, ale musí ji trpět.

Je typické, že pocit moci a touha po šikaně začne po létech přitahovat ty „schopné“, kteří si nechali dát modré knížky. Ti se pak přes politiku hrnou do funkcí dozorujících armádu a do bezpečnostních složek. Tak dojde k tomu, že ministrem „obran“ a členy bezpečnostních výborů a bezpečnostní služby se stávají „štátoskriplové“. Stává se veřejným tajemstvím, že armáda s těmito „duchy“, složená z lidí, kteří dělají přísah „za korunu kornout“, je zcela nebojeschopná. Jakýkoliv útok „barbarů“, tj. nekonzumentů, ji zničí i se státem. Proto jakmile se stát rozvojem konzumismu přiblíží svému vrcholu, objeví se zákonitě barbari či teroristé, vždy řízeni duchem temnot, aby dotyčnou společnost zničili. Proto konzumismus je možné pouze budovat, nikdy dokončit. (Viz. Dějiny civilizací.)

5. Podnikání v rozvinuté výstavbě konzumismu.

Konzumisté chápou podnikání jako způsob života, který umožňuje bez práce přijít k penězům. Duchem, který prostupuje toto jednání, je vychytralost. Metodu, která umožňuje její realizaci, je znalost práva, zvláště jeho mezer a klíčků. Na nich je pak založen celý „podnikatelský plán“. Nakupuje se pokud možno bez placení cokoliv, aby se prodalo někomu, kdo je v tísní, za přemrštěnou cenu. Anebo s obejitím daňových předpisů. Výhodná je tato činnost ve skupinách, v mafiích či ganzích. Tak jedna část gangu nakupuje, zvyšuje úvěry a zadlužení, aby druhé části gangu pod cenou „prodávala“, neboli převáděla majetek do druhé „společnosti s ručením omezeným“. Až přepasírování milionů dosáhne dále nezvýšitelného vrcholu, společnost vyhlásí „bankrot“. Při tomto „bankrotu“ je velmi výhodné současně anihilovat (zabít nebo uklidit do zahraničí) odpovědnou osobu společnosti. Dále nikdo nic neví a nic nedostane. Ti, kteří prodali na úvěr, si najímají vymahače, střelce, protože ví, že cesta práva je k smíchu. Pak nastává hra „na četníky a zloděje“, ovšem tentokrát vážná. Nájemní zabijáci nejsou drazí, tč. stojí nájemná vražda 200 tisíc. Tento druh „podnikání“ provozují i banky. Doba naivního kapitalismu, kdy podnikatel musel špičkově ovládnout obor a jeho technologii a v boji o pře-

žití usilovat o rozvoj firmy, jsou ty tam. Nyní se ti, kteří tak činí, sami stávají obětí těchto „nových“ superpodnikatelů.

Nepřítomnost vyššího principu v podnikání znamená, že nelze nikomu věřit a nelze podnikat na úvěr. Každý, kdo se zadluží, je rukojmím banky, kterou v konzumismu ovládají gangsteři. Ti mají informace, které jim umožňují provádět burzovní a měnové „hry“, jejichž podstatou je vždy čas od času okradení podnikatelů a věřitelů.

Diagnostickým znakem podnikatele rozvinuté výstavby konzumismu je jeho zjev: prefikáný všeho schopný primitiv v perfektním saku a v luxusním autě. Jeho sebevědomí a dokonalé vystupování je výsledkem „pěstování“ image, tj. zevního dojmů. (Lživého, protože zevního.) Skutečný podnikatel nemá čas na „dělání“ dojmů. Protože musí být osobností, a osobnost má vždy různá specifika, je nekomfortní, je „element“. Udržet se dnes ve špičce jakéhokoliv oboru je nadlidská dřina.

6. Zdravotnictví v konzumní společnosti.

Časy lékařů lidumilů a všelijakých věřících „tmářů“ jsou pryč. Za bolševiků byli lékaři jedinou kastou, jíž se v určitých mezích báli i komunisti a „machthábní“ (držitelé moci.) Proto ze zaměstnanců měli daleko nejlepší životní úroveň, danou nejen platy, ale zejména vedlejšími výhodami. Přiděl bytu, léky na recept pro všechny známé a příbuzné, dary uzdravených, konexe na všechny řemeslnické profese. Není divu, že na studium medicíny postupovali prakticky jen děti lékařů, kteří se na uvedený stav věcí zvykli, nebo děti vládnoucích kádrů. Tak byla tato profese, druhdy místo realizace altruistů, infiltrována stoupenci „vědeckého světového názoru“ neboli ateisty. Jejich bohem je konzum a způsob přístupu vydírání. Pro konzumistu, jemuž „náhodou“ zatočila špatně klička střeva a to z něj udělalo uzlíček neštěstí, je muž v bílém onen pánbůh, který jej této „náhodně“ patálie může zbavit. A bílý „pánbůh“ to ví a proto donutí konzumistu „cvakat“ peníze, dokud mu nějaké zbydou. Vždyť proto je lékařem, aby své znalosti co nejvíce „vydražil“. Medicína v konzumismu se stává jediným byznysem. Spekuluje se se vším. Výhodným prostředkem spekulace je strach konzumentů. Pomocí něj je odváděno na zdravotnictví čím dále tím více prostředků národního důchodu. Lidem je vsugerováno, že zdraví se kupuje, nikoliv že si jej každý vytváří životospřávou a způsobem myšlení. Kolem bohatých tančí svůj penězodermiši tanec roj

docentů a přesentů medicíny, zakuřujíc jim, na rozdíl od středověku, životní prostředí chemickými sloučeninami, jímž říkají léky. Roli hypnotika hrají tak zvané vědecké práce, které při rituálech „vědy“ se tváří být Pravdou o bytí živého a člověka. Je nutkavě třeba toho pohádkového dítěte, aby řeklo: Král věda je nahý! Kdyby měl „šat zázračný“, všichni milionáři a lékaři sami především by se dožívali nejvyššího věku a byli by nejvíce zdraví. Vždyť za to dali přece nejvíc peněz! Skutečnost je však taková, že průměr dožívání lékařů je nižší než populace a boháčů jakbysmet!

7. Manželství.

V období RVK je manželství obchodem, výhodným v době sňatku pro obě strany. Zúčtovatelnými hodnotami jsou majetky snoubenců, společenské postavení, vzdělání, vzhled, potence a sexuální přitažlivost. U ženy je zejména ceněna schopnost sexuálně ukojit muže, reprezentativnost, schopnost vychovat dědice. Láska je atribut zpozdilých, nedostatečně zmoudřelých tínengrů. Manželé si nemají překážet v užívání. Instituce manželství je společensko-hospodářská záležitost.

8. Církev a sekty v konzumismu.

Mohlo by se zdát, že v období ateismu a konzumismu církve zanikají. To je hluboký omyl. Aby je konzumní společnost přijala jako rovnoprávného subjektu podnikání v oblasti prodeje boha a spasení, musí se pouze vzdát tzv. fundamentalismu, tj. uplatňování hlásaných pravd v životě společnosti. Duch konzumismu rád církve přijme jako psychorelaxační součást těch lidí, kteří v „bitvě o zrno“, o konzum neuspěli. Ti jsou vždy psychicky zranění, nebo nemocní a staří. Aby „nedělali“ potíže úspěšným, jsou to společnosti (církve), které je utěší, že je Pán Bůh má rád, že neuspěli právě proto, že jsou lepší a neúspěch jim Bůh nahradí na onom světě. Také staří zbohatlíci a zpustlíci si nakonec života rádi vyslechnou, že Ježíš jejich hříchy vzal na sebe, zejména jestliže nějaký ten obulus věnují na „kostel“. Úspěšní konzumisté se rádi účastní obřadů, aby se „pracujícím“ ukázali v jiném kostýmu a prostředí, než obvykle. Televize v zájmu pestrosti programu (zábavným) ráda zařadí náboženské obřady s jejich kostýmy, aby na nějakou minutu přerušila kontinuální podřezávání a rozstřelování hrdinů a padouchů, postelové scény stále se opakující milenecké varianty. Scéna s folklórem středověkých Mikulášů oživí program.

Těm, kteří skutečně věří, toto divadlo přestane vyhovovat. Odtrhnou se, oddělí se od společnosti, stanou se sektou. Hybným faktorem je opravdovost a dobrý úmysl. Ovšem metoda je špatná. Uvnitř těchto společností se dostávají do popředí ti, kteří nejlépe ovládají citáty a nejpřesvědčivěji řeční. Ti naslouchající přesvědčí, že oni mohou dojít spásy bez ohledu na ostatní, často přes hlavy ostatních. K tomu však musí: jíst či nejíst to či ono, provádět rituál ten či onen. Co však nesmí, zbavit se ega (hybatel vlastní spásy) a toužit sami poznat Boha a jeho vůli, rozvinout poznání věčného, duchovního. (Od tlumočení boží vůle jsou to vůdcové sekt. Kdo to nechce pochopit, je ze satana.) Tak se paradoxně děje, že v období čistě ateistického života společnosti církve a sekty prosperují. (Viz výše: nikoliv však v Česku, kde je vyšší stupeň vycitřování obyvatelstva.)

9. Věda v období rozvinuté výstavby konzumismu.

Rozumová věda převzala roli vládnoucího náboženství. Z náboženství převzala hodnosti, chování představitelů, rituály. Ateističtí vědci chodí a hovoří jazykem vysokého duchovenstva středověku, s intonací těch, kteří „vědí“. Sebevědomí jim neubírá ani to, že se znovu prokáže, že za 20 let 30% z toho, co vydávají za pravdu, se stane nepravdou. Apoštoly „vědeckého světového názoru“ se stávají zejména ti, kteří ve svém oboru již pochopili, že nic nového nemohou objevit. (Duch vyhasl.) Stávají se vychovateli mladých vědců a bojovníky s tím, co do vědeckého světového názoru nezapadá. Vzhledem k absenci sebereflexe (pokory) jim zcela nevadí, že týž typ „vědců“ prohlásil za pavědce ty, kteří chtěli zkonstruovat letadla těžší vzduchu, Pasteura, Einsteina, Mendela, Semmelweise a desítky dalších. V současné době se tyto bojovníci za vědecký světový názor soustřeďují na hon na homeopaty, akupunkturisty, magnetizéry a léčitele všeho druhu, protože jim jejich výsledky narušují jistoty jejich vědeckého pohledu na svět.

Stoupence vědeckého světového názoru je možné poznat podle těchto znaků: detailní rozumové znalosti v jejich oboru, neustálá snaha citovat z autority. Nevěří svým vlastním poznatkům a dojmům, ani poznatkům ostatních, nejsou-li „doloženy“. Octnou-li se mimo svůj obor, v přírodě či rodině, jsou zcela nemožní. Einstein tento typ označil jako fachidiot (odborný idiot), lidový název v Česku je učený blb.

10. Informatika.

Organizátoři toku informatiky v období rozvinuté výstavby konzumismu jsou zejména zaměřeni na vytváření image (povrchního dojmu) svobody sdělovacích prostředků. Tento dojem je lží, neboť média jsou nastavována tak, aby souhrn jednotlivých faktů si jedinec sám složil v obraz, který je z hlediska vládce tohoto světa žádoucí. Stříhem rozhovoru s kýmkoliv je možné z něj udělat génia i blbce. Tato možnost deformace podvědomí lidí žádoucím směrem je také důvodem, proč se finančně ztrátových médií „ujímají“ milionáři, místo aby své miliony rozmnožovali v lukrativních oblastech podnikání.

Nejtypičtější situace je možné pozorovat v televizním vysílání. Organizátoři televizních pořadů jsou si dobře vědomi toho, že by bylo nápadné vypustit zcela z pořadů duchovnost. Proto čas od času naplánují pořady a rozhovory k vážným tématům – smyslu života, vývoji civilizace, ekologii. Rozhovor je však vždy naplánován tak, aby z časových důvodů mohla být témata jen povrchně předestřena, odbyta povrchními obratyfrázemi. Jakmile by hrozilo, že se téma začne probírat do hloubky a to by vedlo posluchače k zamyšlení, redaktor s poukazem na čas přeneseme hovor jinam, nebo rychle ukončí. Specifický výběr je prováděn u vystupujících osob. Nejsou zváni skutečně duchovní lidé, kteří jsou z hlediska konzumismu nekonformní, ale jsou mase lidí jako duchovní osoby představovány lidé, jako funkcionáři církví s jejich politikou v každém hovoru, scholastičtí teologové s jejich inkrustovanými frázemi nebo náboženští fanatici, či lehce slabomyslní dobráci víry. Všechny tyto typy nemohou masu posluchačů oslovit a nemohou ji pohnout k zamyšlení. Představují duchovnost jako všechno jiné než poznání zákonů věčnosti a tím Boha.

Stejný přístup mají sdělovací prostředky k jevům, jejichž existence znervózňuje ateisty – jevy fyzikálně anomální. Od léčitelství po duchařinu. Příkladem prezentace těchto jevů „vědou“ je světový bestseller A.C. Clarka o záhadách. Jeho úspěšnost spočívá v tom, že konzumenti u televizorů, ležící a krkající z přejedení a přepití, jsou již otráveni krváky a sexuálními scénami a potřebují se trochu bát. A tak jim přichází na pomoc „vědec“ A. C. Clark. Předhodí jim opravdu se přihodivší záhadu, nechá kolem ní mluvit několik si proti řečících chaotiků (v rámci demokracie a svobody názorů) a když už by hrozilo, že by posluchači opravdu mohli začít přemýšlet, udělá z předvedeného chaosu závěr: že se vlastně nic

neví, že se neví, jestli se to vůbec stalo, že se v bádání pokračuje (ač se vůbec nepokračuje), že jakmile se něco vybádá, tak to bude sděleno. Posлуhač po původním vzrušení, které by jej („ta hrůza“) mohlo pohnout k přehodnocování ateismu, uklidněn upadne do konzumace s vědomím, že se bádá a až se to vybádá, bude mu sděleno.

Podobně „informační“ postoj zaujímá televize, zejména Nova, vůči léčitelství. Její redaktoři obejdou řadu léčitelů, jejich činnost však nenatočí nebo po natočení neodvysílají. Pak narazí na potrhleho homosexuála, který se prohlašuje za léčitele a již je pořad na světě. Pořad „Na vlastní oči“ vám objasní, že léčitelství spočívá v masírování přirození homosexuálem doloží to snímky skryté kamery. Nikdy by si nedovolila vysílat takové snímky z ordinace lékaře, který je „věhlasný“ tím, že vyšetřované mladé ženy do 30 let si nechá svlékat do půl pasu či do naha, zatímco starší vyšetřuje oblečené. Ze stejného důvodu – zkraslení existující skutečnosti – nechá hovořit lékaře ateistu o tom, jak se návštěvou léčitele může opozdit účinný lékařský zákrok, ale témuž nepoloží otázku, zda se totéž nemůže stát při stávce lékařů za vyšší platy, kdy se vykonávají jen nutné operace a vyšetření. Příkladů zkraslování existující skutečnosti informačními prostředky v konzumní společnosti je možné doložit mnoho. Duchovní člověk si musí položit otázku, proč jsou zkraslovány a jakým směrem jsou zkraslovány. Když si odpoví, pochopí, jaký duch informatiku řídí.

11. Sport v konzumistické společnosti.

Péče o pohybovou kulturu těla je deformována konzumistickým přístupem. Ten rozdělí pohybovou kulturu na fandy, neboli konzumenty sportovní zábavy a ty, co se sportem živí. Oběma skupinám je ovoce sportu – pohybová kultura a svalová výkonnost odejmuta. Sportovní profesionálové v honbě za výkonem, od mládí, od rána do večera, měsíce, roky, tráví život v bezduchem jednostranném tréninku. Jeden čutá a čutá s míčem, druhý ve dne i v noci vrhá kouli, třetí skáče. Na nic jiného mu nezbyvá čas, zejména ne na myšlení o smyslu života. V 50 letech se plně objeví výsledek: prázdná hlava, bezduchost, zjev strhaného atleta, psychický život v minulosti. (To bylo, když vrhnul kouli 20,56 m!) Zdravotní troska.

Druhá skupina, fandové, na tom nejsou o nic lépe. V lepším případě opouští vytopený panelák, aby na stadionu na čerstvém vzduchu křikem uvolnili svoje vnitřní napětí. V horším případě v křesle před televizí se

svíjejí, vyskakují, radí hrajícím, co mají dělat, co by dělali oni, kdyby to ovšem uměli. Neradostný pohled na obě skupiny, které by se měly skládat z člověka moudrého. A přitom sport, úsilí o pohybovou kulturu, je vět tak krásná a pozitivní!

12. Pracující v rozvinuté výstavbě konzumismu.

V konzumní společnosti jsou pracující lidé, kteří svým duchovním založením nejsou ochotni si obstarávat peníze jinak, než prací, nebo nemají dostatek vychytralosti, aby mohli žít z chytračení. Z hlediska množství získaných peněz je práce nejhorší způsob jejich získávání. Kdo žije z práce, je vždy chudý. Člověku, který má živého ducha, to však nevádí. On musí tvořit, i kdyby to bylo zadarmo. Těchto lidí je však postupně stále méně a méně. Konzumní ideologie ve smyslu: „Každý los vyhrává! I vy budete dalším milionářem! Atd.“ přemění postupně většinu tvůrčích lidí v ty, kteří ztratili víru v tvořivost a spravedlnost. Vystávají masy konzumentů, chytlavé na hesla: Továrny dělníkům, práci strojům! (Heslo komunistů z roku 1946.) Rozuměno ovšem tak, že bezpracné užívání dělníkům – konzumentům a práci strojům, protože práce je trest za nedostatek vychytralosti. Společnost se rozpadá. Rozpadá se vždy, jakmile její duch připustí rozmnožení parazitujících vychytralců nad určitou míru, nad míru, kterou pracující uživí bez otřesů. Proto konzumní společnost je možné jen budovat, nikdy dobudovat. Při překročení určité vnitřní meze se rozpadá sama v sobě. Společenský rozpad přivodí psychický rozpad lidí, ten zdravotní rozpad těl. V tomto procesu stojíme. Přežijí ti, kteří tvoří, neboli ti poslední. Ti, kteří jsou bohatí a nečinní, netvoří, jejich duch vyhasne a tím i energie jejich těla. Budou posledními. (Chudáky, odkázanými na je vydírající lékaře, kteří chtějí přes medicínu se dostat na jejich místo bohatých.)

5. DUCHOVNÍ SPOLEČNOST – JEDINÁ TŘETÍ CESTA CIVILIZACE

Duchovní axiomy.

Axiom A.

Podstatou všeho existujícího je duchovní energie, vycházející z Boha, podstaty a prvopříčiny světa. Transformací (snížením frekvence vibrací neboli ochlazením) duchovní energie vzniká svět, vesmír. Existuje tu proto, aby se stal zobrazovacím místem následků duchovních dějů, místem vývoje a zdokonalování duchovních bytostí.

Axiom B.

Všechny děje, odehrávající se ve třech existujících úrovních, hmotné, jemnohmotné (astrální, duševní) a duchovní jsou dokonale zákonité. Tyto zákony jsou manifestací vůle Boha – Podstaty světa. Člověku se jejich souhrnné působení jeví jako dokonalá láska a spravedlnost.

Axiom C.

Následky dějů v duchovní úrovni se (se zpožděním) vždy nakonec promítnou do dějů ve hmotě. Jestliže duchové, vyvíjející se ve hmotě – lidé, konají v rozporu s vůlí Podstaty světa, dostaví se následky, které jsou vnímány jako zlo či peklo. Jestliže konají v souladu s vůlí, a časovým zpožděním se dostaví následky, vnímaná jako dobro či ráj.

Axiom D.

Jestliže lidé naplňují smysl své existence ve hmotě, tj. rozvíjí duchovnost, prozařuje dokonalost duchovní úrovně stvoření do hmotného, což je vnímáno jako „království boží na zemi“. To sama o sobě nese naplňování hmotných potřeb člověka.

Axiom Z.

Za vše, co člověk dělá a jak myslí, je odpověden Podstatě světa. Jakou setbu seje, takovou sklízí. To platí pro jednotlivého člověka i pro národy a civilizaci jako celek. Ve sklizni národů a lidstva má každý jednotlivec svůj podíl, ze kterého nemůže se vyvázat. Pro jednotlivce jsou ze základních odvozeny tyto:

Axiom A. Podstatou člověka je věčný duch. Tělo je zobrazovacím místem následků činnosti ducha.

Axiom B. Člověk žije proto, aby ducha (věčnost) v sobě objevil, oživil a učinil schopným existence i po smrti těla.

Axiom C. Smyslem života je poznání – hmotných, jemnohmotných (astrálních) a duchovních zákonů, tj. poznání boží vůle ve všech úrovních bytí.

Axiom Z. Člověk využije svého pozemského života pro věčnost tehdy, když ze vsí síly a při veškeré své činnosti usiluje o poznání a podle stupně poznání jedná. Tak se dostává do boží vůle a tím okamžikem vstoupí do jeho duše klid a pocit štěstí. Tento pocit štěstí není závislý na stavu zevních podmínek.

1. Obraz teokratické společnosti.

Teokratická společnost je vláda boží vůle, tj. duchovních zákonů, nikoliv vláda kněží. Právě vlády kněží, kteří se vydávají za zástupce Boha na zemi (Bůh nemůže mít zástupce), prokázaly svým výsledkem, že zástupci Boha nebyli. To kněží a církve svých chováním podlomily důvěru a víru lidu v existenci Boha. Na vrchol funkcionářské pyramidy v církvích se postupovalo podle mocenských principů tohoto světa. Místo míry duchovnosti, tj. stupně obdaření dary Ducha svatého, se od třetího století po Kristu stala „aprobací“ na církevní funkce schopnost politikaření a později šlechtický původ. Tím byly porušeny dva základní boží principy:

1. Rovnost lidských duchů před Bohem. (Rovnost odpovědnosti.)
2. Povinnost poznávání boží vůle jako smysl života člověka v těle.

Na její místo byla postavena poslušnost představenému, která se pak prakticky projevovala povinností poslušnosti lumpovi ve funkci. Místo poslušnosti Bohu a svědomí poslušnost církvi, jejím funkcionářům, zabývajícím se politikařením. Proto můžeme v jezuitském zpovědním zrcadle najít tezi ducha temnot: nadměrné hloubání o pravdách božích jest těžký hřích. (Kdyby to tam bylo možno dáti, znělo by to: jakékoliv hloubání.) Jen tak se mohlo stát, že druhá část lidí pod vlivem ducha temnot, ateisté mohli z části po právu nadávat věřícím „tmáři“. Jaký paradox! Lidé, kteří měli být otevřeni záři světla, měli jim být prostoupeni, (tj. Pravdy, Poznání věčnosti) se nekonfesijním jeví jako tmáři, prostoupeni temnotou nepoznání! Duchovní člověk buď září Světlem, tj. láskou a moudrostí, nebo není duchovním. Jen o těchto Ježíš řekl: Těžko jim bude (ateistům) kopati proti ostnu!

Hlavní rysy teokratické společnosti.

Podle možnosti vycítění v současné době. První teokratickou společnost popsal podle tehdejšího stupně poznání Tomas Morus v Utopii.

Všichni lidé jsou si rovni v odpovědnosti, tj. v povinnosti zúčastnit se veřejného života v tom konkrétním postavení, v kterém se právě nachází. Tím je zajištěno, že do funkcí nastupují lidé, kteří odrážejí stupeň duchovní věčnosti. Tak je maximálně zkrácen zpětný dopad následků konání vedení. Jaké vedení společnosti si lidé zvolí, takovým jsou buď odměněni nebo potrestáni! Následky jeho rozhodování umožňují totiž jednotlivci prohlédnout správnost svého rozhodnutí. Cítí svoji spoluodpovědnost a nemá pak právo se divit následkům. To duch temnot našeptává sektářům, aby se neúčastnili veřejného života a voleb. Našeptává jim, že Bůh za ně bude pracovat a on jim udělá „pořádek“ ve společnosti. Když se tak nestane, satan jejich víru zlomí s následnou tezí: Žádný Bůh tedy není! Ona totiž boží vůle ten pořádek udělá, ale tak, že důsledky nestarání se dopadnou na ty nestarající se lidi.

Každý veřejný činitel je prostřednictvím svého svědomí odpověden přímo Bohu. Jak velikou kvalitu svědomí mají zvolení činitelé, takovou míru božího vedení mohou občané očekávat. Protože o vládu usilují zejména nehodní, schopnost vycit'ování masy lidí, tj. stupeň jejich duchovnosti, (jasnocitnost – funkce ducha) je rozhodující pro kvalitu výběru. Tak jen v demokracii se může naplnit teze, že každý národ má takovou vládu, jakou si zaslouží. Kdo nadává na demokraticky zvolenou vládu, dává vysvědčení svému působení ve společnosti. Z výše uvedeného je patrné, že pád autokracií nehodných nebyl úpadkem vlády boží, ale naopak demokracie je předpokladem vývoje k teokracii, k duchovní společnosti. Než nastane stav, že společnost povedou nejvyspělejší duchové, musí duchovní lidé „prokvasit“ masu národa. Svoji neviditelnou činností probudit spící duchy v lidech, svým vyzářováním a prací. A jen v tomto jim bude záře Nejvyššího nápomocna. Kolik společenských katastrof musí ještě národ prodělat, aby pochopil, že:

1. ve společenských funkcích nemá ateista co pohledávat.
2. každý může ovlivnit všechno, jestliže včas a intenzivně chce.
3. ponese důsledky i za to, co neovlivňoval.

V dějinách lidstva je jedno nové: Rozumové poznání dosáhlo takového stupně, že síly poznalo a uvedlo v užívání, jsou schopny jej zničit. Proto

je povinností každého duchovního člověka ze všech sil usilovat o poznání zákonů věčnosti a ihned je uvádět v život.

2. Soudy a soudci v teokratické společnosti.

Pozemská spravedlnost a lidské soudy mohou být vždy jen velmi hrubým a nepřesným obrazem boží spravedlnosti. Lidský úsudek, a tím méně do slov formulovaný zákon, není schopen zachytit nekonečnost okolností toho kterého činu. Tato skutečnost je vyjádřena příslovím: Když dva dělají totéž, není to totéž! Tak se mechanické uplatňování slovně zformulovaných zákonů stává automaticky bezprávním z hlediska věčnosti. Proto nemohl být Ježíš zákoníkem. Proto moralista nemůže být morální. Proto v teokratické společnosti to minimum zákonů, které je zformulováno, není rozhodujícím vodítkem pro soudce. Do funkce soudce připustí totiž jen duchovní autority, které se řídí svým stupněm vycit'ování a pocitem odpovědnosti k Bohu. Před takovým soudcem nemají šanci kličkové advokáty, kteří chtějí odvozovat spravedlnost od toho, jestli kde chybí tečka. Jako protiklad jednání soudců v teokratické společnosti působí soudci v ateistické společnosti. Ta nepředpokládá, že soudce má nějakou odpovědnost vůči Bohu, proto ustanovuje stále další a další a podrobnější zákony a předpisy, až jich je tolik, že se v nich nikdo nevyzná. Ateistická společnost váže svoje soudce k tomu, aby rozhodovali podle přesného znění zákonů. To otvírá pole hledačům klíčků, advokátům, kteří s prohlubováním duchovní krize postupně výkon spravedlnosti zcela zamezí. (Zejména pro bohaté.) V teokratické společnosti je si duchovní soudce vědom své plné odpovědnosti za rozsudek, je si vědom karmických následků špatného rozhodnutí. Pro toho, kdo cítí vyzařování boží, je žvanění a kličkování advokátů včetně finančních vlivů směšné. Je samozřejmé, že soudcem v teokratické společnosti se nemůže stát člověk mladší 50 let a ten, který předchozím životem neprokázal kvalitu a pevnost svého svědomí.

3. Policie v teokratické společnosti.

Policisté se v této společnosti stávají úředníky, registrujícími a formulujícími podněty občanů. Za veřejný pořádek jsou odpovědní všichni občané. Jak takovýto stav veřejného pořádku dokonale funguje se mohou čtenáři zeptat pamětníků doby na vesnici za mocnářství. Četníci se na

vesnicích prakticky nevyskytovali. Nad dodržováním místních zákonů bděla automaticky každá „hlava“ rodiny, každý „strc“. Při zjištění nepravosti „věc“ na místě hned napravil, nebo se obrátil na rychtáře, který rozhodl. A veškeré právo (v úrovni jak mu rozuměli) fungovalo „bez úřadů“. Teokratická společnost provede stejný princip, ovšem na vyšší úrovni.

4. Armáda v teokratické společnosti.

Domněnka, že teokratická společnost nepotřebuje armádu v době, kdy na zeměkouli existují různé společnosti, je katastrofálním omylem. Zejména v obraně národa a země platí: Človče, přičiň se a Pán Bůh ti požehná! Teokratická země, obklopená státy jiného typu, založenými na jiných principech, musí mít pro svou obranu mimořádně silnou a výkonnou armádu. Automaticky musí počítat s tím, že duchu temnot je společnost Světla trvale trnem v oku. Udělá vše pro to, aby lidi, kteří jsou pod jeho vlivem v okolních, méně duchovně vyvinutých státech, poštal pod lživými záminkami k útoku. Je tak z božího dopuštění strážcem bdělosti říše Světla. Vždyť přece každý ví, že lidé pod vlivem ducha temnot útočí proti světlejším bez jakéhokoliv „rozumného“ důvodu. Ten důvod ovšem je: světlejší lidé lidi temnot vnitřně zneklidňují a dráždí. (Viz důvody k útokům na Ježíše.)

Teokratická společnost se brání vůči útokům méně vyspělých právě z lásky k nim. Tím, že existuje jako příklad světlejšího, samovolně dochází k urychlování zrání duchů v méně vyvinutých společnostech. Tak posléze i ona dozrává k vyššímu stupni. Kdyby se nechala zničit, dala by za pravdu argumentu, že Bůh (spravedlnost) buď není a nebo společnost světla nestála pod jeho ochranou. Proto obrana teokratického státu je věcí všech. (V našich dějinách příklad husitů, v současnosti příklad Izraelitů.) Taková obrana je neporazitelná.

5. Podnikání v teokratickém státě.

Podnikatel je člověk, jehož poslání v dané inkarnaci je organizovat efektivní součinnost lidí tak, aby výsledkem jejich synchronizované práce, v prostředí naplněném činnostmi, pozitivitou a pocitem sounáležitosti, byly špičkové výrobky pro usnadnění života lidí ve hmotnosti. Zisk, který je výsledkem úspěšného podnikání, nepoužívá duchovní podnikatel k osobnímu prospěchu, ale investuje jej do rozvoje podniku, na ekologické,

vzdělávací a dobročinné cíle. Pohnutkou podnikání není zisk, ale touha být užitečným. Vzorem byl Tomáš Baťa. Podnikatel s duchovním jádrem je možné poznat podle těchto rysů: skromné a věcné vystupování, špičkové znalost oboru, přístup k lidem, neextrémní postoje, žádný přepych, žádné ženštiny, přitahované peníze.

6. Manželství v teokratické společnosti.

Vztah muže a ženy je postaven zásadně na jejich vzájemné lásce. Ta prozáří oba tak, že inkarnující se duchové (děti) se již od početí vyvíjejí v lásce a světle. Jejich podvědomí není v době embryonálního a kojeneckého období poškozováno, proto následující generace je lepší než předchozí. Světlejší. (Srovnej současný úpadek generací.) Sexualita je plně podřízena lásce duševní a duchovní. Proto přestože všichni členové společnosti lásku plně žijí, vůbec o ní nemluví, vůbec není slyšet, že nějaká existuje. Je jako chléb v době, kdy je ho dostatek. Slyšeli jste někoho mluvit o chlebu? Současně žvanění o sexu není nic jiného, než průkazem jeho chybění. Vztahy mezi mužem a ženou padly tak hluboko, protože žádný člověk není nasycen láskou, přestože provozuje sex do úmoru. Neduchovní člověk není schopen lásky k druhému pohlaví, neboť nepochopil její hloubku a možnosti. Proto o ní stále mluví.

7. Církve v teokratické společnosti.

Církve (později církve) mají v duchovní společnosti obdobnou roli, jako školství ve sféře vzdělanosti. Tak jako učitelé nejsou nositeli vzdělanosti, ale zprostředkovávají ji mase občanů, tak kněží nejsou výhradními představiteli duchovní společnosti, ale zprostředkují její poznání občanům. Děje se tak prostřednictvím bohoslužeb, přednášek, seminářů, duchovních setkání a zejména diskusí, výměny zkušeností a prožitků, meditací, duchovních a tělesných vyladňovacích cvičení. Kněží jsou ceremoniáři, organizující duchovní růst všech lidí, jakmile opustí školu až do smrti těla. Církve (později církve) musí být založeny výhradně na demokratickém principu, to znamená, že všichni funkcionáři jsou zásadně voleni zdola. Způsob předávání hodností shora, automatickou cestou, opřenou o pověření Petra Ježíšem, byl přerušen a vedl k tomu, co vidíme v křesťanských církvích. Spojení s duchovní sférou může a musí být obnoveno zdola a postupně. Tuto výstavbu provedou v době všeobecné

duchovní krize a rozpadu dosavadních náboženských soustav za tím účelem inkarnovaní duchové.

8. Zdravotnictví.

Medicína v duchovní společnosti má za samozřejmost, že nemoc nespadá na někoho odněkud a bez příčiny. Je vždy následkem myšlení, cítní a chování nemocného, nebo jej má k něčemu pohnout či odklonit. V důsledku tohoto přístupu je chápáno medicínské ošetření těla včetně léčitelského působení jako první pomoc. Současně nastupuje poznání duchovních příčin, který si nemocný sám odhaluje za pomoci duchovního léčitele. Duchovní medicína je znovunastolování harmonie v člověku, v těle, duši a duchu, proto velká část lékařů po padesátce vystuduje léčitelství a duchovní vědy. (Kněžství.)

9. Sport.

V teokratické společnosti „vrcholový“ sport a fandění nemá u dospělých své místo. Je to ztráta času. Součástí každodenního života člověka se stala péče o harmonii v těle, manifestovaná cvičením. Tato cvičení zaručují duchovní činitelé, kteří pomáhají nalézt každému jemu individuální soustavu tělo harmonizujících cviků. Tato cvičení „šitá“ každému na míru, vyrovnává harmonii proudění energie duše s přihlédnutím k jeho povolání. Je dokonalou prevencí řady nemocí.

10. Věda.

Rozumové poznání zákonů hmoty, označované dnes jako vědecké, je organickou součástí poznání jako celku. V duchovní společnosti jeho rozvoj a u části populace jako povolání navazuje plynule na školní vzdělání. Mozek dosahuje svého vrcholu výkonnosti v době kolem 30. let. To je také životné období, kdy se lidé v teokratické společnosti věnují výzkumu zákonů hmoty. Současně však probíhá rozvoj vnitřních intuitivních schopností člověka prostřednictvím duchovních a jogínských cvičení. Smyslem tohoto výcviku pracovníků ve vědě je otevřít jejich intuitivní oko (třetí oko), aby v další fázi života, v období kolem 50. let, byli schopni na základě svých hlubokých vědeckých poznatků využívat intuitivní funkci třetího oka. Takovéto jeho využití dává impulsy pro další rozvoj poznání hmoty v nepředstavitelném rozsahu. Výzkum tím, že se stává pouze

ověřováním intuitivních vzhledů, se stává nepředstavitelně levnějším a účinnějším. Intuitivní využití třetího oka je totiž možné jen na základě precizních rozumových znalostí oboru. Jen tehdy jsou intuitivní pohledy dostatečně přesné. Právě schizma mezi rozumovým a intuitivním poznáním je příčinou toho, že schopnost intuice mají nevdělaní samorosti, (protože zůstali duchovními lidmi bez vzdělání), a schopnost vědecké práce mají lidé, z nichž lidé pod vlivem temného ducha – ateisti, rozumářskou drezúrou vytloukli cit a jasnocit (funkce ducha.) Tito lidé dostali současnou vědu tam, kde je. do pastí obrovských nákladů a tvorby nedodělků, tj. výsledků, které se následně projeví místo pokrokem lidstva jeho devastací. (Životní prostředí, léky, materiály.)

Ani lidé s vědeckým vzděláním a intuitivní schopnostmi ve věku kolem 50 let nekončí svůj vývoj. Právě v tom věku a s těmito předpoklady se začínají věnovat studiu duchovních zákonů a kněžství. Na základě celoživotních zkušeností se seznamují se zákony věčnosti, jak je poznali a popsali jejich předchůdci. Jednoho dne se jim otevře i duchovní oko a uzří vyzařování živého Boha. Teprve tím okamžikem se stávají kněžími živého Boha, získávají dary Ducha svatého. Zbytek života věnují pak vyzařování jimi transformovaného Ducha svatého na ostatní populaci. Tím celou společnost prozařují, stávají se jejím požehnáním. Kdysi tomu tak bylo na nižší úrovni, neboť rady starců a starých matek byly ústřednou každého kmene. Pádem řádu a uchopení moci lidmi nehodnými, válečníky a násilníky, nastal pád lidstva. Obnovení řádu je návratem k prvotnímu uspořádání, ovšem na vyšší úrovni.

6. CESTA K DUCHOVNÍ SPOLEČNOSTI - JEDINÁ CESTA CIVILIZACE

Po prohlédnutí následků budování tzv. socialismu se většina lidí u nás (na západě již dříve) vrhla na budování konzumní společnosti. Ti více zřející dopředu již nyní, většina ostatních po krátké době vystřízliví z kocoviny konzumismu. Pochopí, že zahlcení materiálními statky nemá rozhodující příčinnou souvislost se štěstím člověka, že konzum toužebně

očekávaný ráj na zemi nepřináší. Toto poznání probudí (nyní jen nesmělý hlásek) všeobecné a hlasité volání po „třetí cestě“. A samozřejmě se objeví svůdcové. První budou ateisté, kteří budovali socialismus, se svým vábníkovým voláním po sociálnosti tržního mechanismu. Opět předloží svého kočkopsa, křížence trhu a spravedlnosti u lidí nerovných schopností. Řešení naleznou v návodu ke „spravedlivému“ materiálnímu rozdělování. Scholastici a sektáři budou předkládat recept na nový svět, opřeny o poznání Boha nomády před několika tisíci léty, které se scholastikou stalo ztuhlým, inkrustovaným, mrtvým. (Živý Bůh, nekonečně dokonalý a složitý, umožňuje duchovním lidem nekonečné množství pohledů na Něho. Jakmile člověk zahlédne Jeho zář, nutí to každého živého ducha k ponoření se do něho, tj. k Jeho poznávání.) Marně však se budou scholastici „evangelizátoři“ mrskat důtkami a opakovat modlitby, jimž nerozumí. Marně budou sektáři vypočítávat konec světa. On už nastal. Je to konec starých věcí a přístupů. Bez nalezení správnějších by lidstvo nepřežilo!

Mohla by vzniknout otázka, zda se lidstvo, než nalezne východisko, mezitím nezničí. Kdo cítí vyzařování boží, ví, že: „Kdo tento svět postavil, ten si jej i ohlídá.“ Znamená to, že v samofungujících mechanismech stvoření jsou zabudovány pojistky, které zajišťují zničení těch, kteří ke zničení světa směřují. Tyto mechanismy jsou pro ně neviditelné a již jsou v chodu. Chytráci a rozumáři se jim nemohou vyhnout. Pro ně jsou „nevědecké“ a iracionální. (Viz pád třetí říše, komunismu a nyní nastupující pád konzumismu). Ježíš Kristus o proměně řekl:

1. Bude jako zloděj! (tj. nenápadná). Jeden bude vzat a druhý ponechán.

2. Jeho druhý příchod, tj. příchod božského jádra, bude s mocí. To znamená, že nebude přesvědčovat žvanily, zákonodárce, „vědce“ a ateisty. Ucítí jej ten, který je živý v duchu a má tedy jasnocit a řídí se jím. Jen jasnocit a víra jej provede žernovy božích mlýnů bez poškození.

Mohlo by se zdát, že tváří v tváře převaze temnot nepoznání stojí duchovní lidé osamoceni. To by odporovalo zákonům lásky. Na pomoc andělu – duchovnímu vůdci tohoto národa, přicházejí zástupy čistých duchů, kteří se inkarnují nebo působí přes žijící lidi. Odtud pochází energie oné vlny léčitelů, která vyvolává a bude ještě více vyvolávat vlnu zoufalství u rozumářů, ateistů a tmářů rozumu. Marně budou spolky Sisyfos, nositelé „vědeckého světového názoru“, odříkávači různých svatých písem,

pseudoteologové politici bojovat proti existenci fenoménu léčitelství, alternativním formám medicíny, schopnosti jasnoviectví atd. Tyto fenomény budou čím dál účinnější, nakonec jedině účinné proti lavině nemocí, jejichž příčinou je hroucení lidské vitality u těch, kteří žijí v rozporu s Řádem stvoření. Zatím si mnozí léčitelé a nositelé různých mimořádných schopností neuvědomují, odkud jejich schopnost pochází. Neuvědomují si nebo nechťejí si uvědomit, že z nich budou skládat účty. Proměňují je v materiální zisk. Mohli by strhnout duchovní jádro tohoto národa z cesty a tím ohrozit jeho existenci. Doufáme, že se tak nestane.

V důsledku počínání si lidstva začaly od roku 1991 pracovat neviditelné mechanismy božích mlýnů zrychleným tempem. Životaschopnost lidského rodu se rozpadá. Zevními projevy této skutečnosti jsou:

pokles plodnosti člověka – pokles spermiogramu u mužů na celém světě, (schopnosti oplodnit ženu), vzestup neplodnosti u žen spolu s neschopností donosit plod a kojit dítě,

změna virulence bakterií a virů, pro kterou je charakteristický jev, že původně nepatogenní zárodky se stávají patogenní (velký počet virů, původně nepatogenní serotypy salmonel, mykobakterií, AIDS, EBOLA, borelióza a mnoho dalších),

posun výskytu degenerativních onemocnění, dříve typických pro vyšší věk, do nižších věkových kategorií, (infarkt, mrtvice, řada onemocnění nervové soustavy jako Parkinsonova nemoc, skleróza multiplex atd.),

objevení se syndromu trvalé únavy, větší nebo menší manifestací včetně komplexu nechuti ze života, více nebo méně zjevné duševní deprese,

masivní výskyt alergií jako projevu „neurózy“ imunitní soustavy.

Tyto jevy se budou dále prohlubovat. Marně bude hmotářská medicína s těmito jevy bojovat chemicky. Vitalitu není možné podat v pilulce! Řečeno slovy Bible, marně budou mocní „moudrostí“ tohoto světa bojovat proti Beránkovi: (Ve smyslu boží spravedlnosti.) Proti výsledkům ateistické medicíny budou více a více vystupovat výsledky léčitelské. Jen to povede k tomu, že zoufalé lidstvo se plně a se vši vážností vrhne na prozkoumávání podstaty těchto jevů. Jakmile tuto podstatu odhalí, ukáže se, že ateismus je druh šílenství, jehož podstatou je rouhání. (V pozadí Lucifer.) Všeobecné poznání a přijetí tohoto axiomu pak otevře lidstvu

vstup do nové éry země. Duchovní zákony budou uskutečněny ve hmotnosti, neboli „bud' vůle Tvá jak v nebi tak i na zemi“!

Nyní vzniká otázka, jakým způsobem se může člověk, žijící v Česku, účinně vyhnout žernovům božích mlýnů. Je to možné jen jediným způsobem: Pochopením duchovní pomoci, jež se dostává člověku z božského, bible, Desatera, indických véd, koránu, poselství Grálu, na vyšší úrovni, na úrovni prvoprincipů, jež jsou v nich obsaženy rozpracovány vždy na úroveň té doby, ve které byly zachyceny. Božská pravda zapůsobila vždy na toho kterého lidského ducha (proroka) a tento ji zachytil a reprodukoval vždy jen na té úrovni, jaké sám byl schopen. Tato úroveň je vždy určena stupněm vývoje ducha proroka a stupněm poznání té doby. Proto označovat jakýkoliv spis za „Slovo boží“ může jen člověk, který Boha, jeho dokonalost a energii nepoznal. V podstatě je to rouhání, označovat cokoliv v úrovni hmoty, tj. v úrovni nedokonalosti, za božsky dokonalé. Proto také jakékoliv si představování Boha je Jeho snižováním a na prvním místě zakázáno. Kn?hy s obsahem duchovních pravd je však možné pro právu označit jako „inspirované Duchem svatým“, což je ovšem jiná klasifikace než „Slovo boží“.

Aby si čtenář mohl udělat představu, co to znamená „pochopit boží radu na duchovní úrovni“, pokusíme se nyní toto demonstrovat na všem známém Desateru. Protože formulací je více, vycházíme pro srovnání z nejrozšířenější formulace katolické.

Příkázání první: V jednoho Boha věřit budeš! Nebudeš mít jiných bohů!

Jak mnoho lidí a církví se domnívá, že toto příkázání pochopilo a že jej žije! A dokonce, že snad je lehké jej žít. Jak hluboký to omyl, podívali se na to, co uznáváme za „hodnoty“ ve svém životě a v životě společnosti. Není závislost na čemkoliv uznáním závislosti za „boha“? A to jak závislosti „záporné“, jako majetková, pudová, tělesná (poživačnost), tak závislosti „kladné“ na církvích, národech, organizacích, lidech. Aby satan paralyzoval účinnost prvního příkázání, vnesl do církví negaci prvního příkázání – poslušnost. Právě poslušnost církvi a státu je matkou všech zločinů církví a národů! Ona vytváří zločinecké organizace. Podřízení členové konají to, co by si nikdy nedovolili konat před tváří živého Boha, na svou vlastní odpovědnost. Konají zlo právě proto, že jim to nižší bůh ve

funkci šéfa čehokoliv, přikázal. Vesměs ve jménu vyšších ideálů. Necht' si čtenář představí, zda by se dozorcí koncentračních táborů komunistických a nacistických, členové „svatých“ inkvizicí, šířitelé evangelia a koránu mečem mezi pohany či indiány chovali tak, jak se chovali, kdyby se cítili být odpovědní výhradně Tváři Živého Boha. Kdyby jednali v „poslušnosti“ (tj. závislosti) na nižších bozích či „zástupcích“ Boha na zemi. Tak z tisíciletého historického pohledu na chápání tohoto přikázání můžeme dnes vidět vystupovat z kontextu věčnosti jeho pravý smysl.

V každém okamžiku života jsi odpovědný jedině Bohu!!! Tj. svému svědomí, které je tvou spojnicí k němu!

Tuto odpovědnost nemůže z nikoho sejmout žádná organizace, ani není deformovatelná potřebami či touhami těla. Právě toto přikázání dělá z davového člověka duchovně vědomou individualitu před Bohem a ve stvoření. Právě toto přikázání vytváří volený lid jako soubor plnohodnotných duchovních individualit ve srovnání s národy barbarskými, kde „člověkem“ je jenom vůdce a ostatní jsou masou poskoků, tj. neplnohodnotných pololidí. Tak jak jsme to zažili nedávno, prostě pracující, myšleno lidi na práci, bez práva na svědomí. Smysl prvního přikázání nám vysvětluje, proč původní smysl slova „jude“ byl učedník zasvěcení, nikoliv příslušník národa. (Do vyššího poznání). Každý učedník zasvěcení musel být autonomní plnohodnotnou osobností, aby vývoj jeho ducha mohl pokračovat. Objevení duchovních lidí vytvoří za masy lidiček, konzumentů, příslušníků čehokoliv v době konce rozvinuté výstavby konzumismu, novou „rasu“, člověka budoucnosti. Žítí prvního přikázání, tj. řídit se za každých okolností jen svědomím, jest propustkou do království věčnosti, do království ducha. To bude také konec všech falešných bohů, v současné době zjevných jako satanské mafie či církve, které vyžadují duchovní poslušnost. (Tj. nařizují věřit v to či ono). Správný přístup náboženských společenství je doporučovat k věření, tj. k ověření. Doporučovat a šířit poznání, které se osvědčilo velkým duchům, kteří nás předešli.

Přikázání druhé: Nevezmeš jména božího nadarmo!

Jméno boží v té úrovni poznání, k němuž ten který duch dospěl (které je nesdělitelné jako osobní prožitek), je pro člověka, který sám je nedokonalý a v nedokonalém se pohybuje, absolutní tabu!!!

Je tomu tak proto, že je spojeno s nepředstavitelnou duchovní energií v dokonalosti, která „přivolaná“ k nedokonalému toto spaluje. Nedokonalost si přivolává soud! Nedokonalý člověk je ve své nedokonalosti jakoby obklopen ochranným polštářem lásky boží k němu, která mu tak dává čas k vývoji k dokonalosti. Jakmile jen vysloví, byť i parciální jméno boží, příkon energie okamžitě „narušuje“ ochranný obal a nastupuje karma, výkon trestu za současnou nedokonalost. Je největší milostí boží v současnosti, že celé jeho jméno není známo, protože jeho „vzetí nadarmo“ by bylo okamžitou katastrofou této civilizace. Parciální jméno boží – Ježíš je tak nasyceno vibrací lásky, že jeho braní nadarmo, jak je často slyšet, není-li v tom zlý úmysl, je zatím zdánlivě tolerováno. Nikoliv však z hlediska duchovní karmy. boží jména má druhý aspekt – ochranný. Lucifer a jeho démoni nejsou ateisté. Kdo za života dá jménu božímu ten absolutní respekt, který mu patří, pro toho se stává v rovinách podsvětí (astrálu) absolutní ochranou. Při současných porodních bolestech nové doby, kdy utrpení lidí se vystupňuje, nechť každý duchovní člověk si tabu božího jména vezme k srdci, aby padal poté co s jiným bude praviti: Kdyby byl Bůh, tak by toto nemohl dopustit! Neboť on to dopouští právě proto, že jest! Není nevinných. Jsou pouze více a méně vinní. Druhému přikázání je tedy možné rozumět takto:

2. Jsi-li ve stavu nedokonalosti, obklopen nedokonalostí, nedovolávej se dokonalosti Boha – Podstaty světa!!!

Třetí přikázání, Pomni, abys den sváteční světil!

Toto přikázání není dáno proto, že by Bůh potřeboval lidské klanění. Je dáno proto, že člověk se skládá z hmotného těla a nehmotného ducha. Člověku by se mohlo stát, že v boji o udržení biologického života těla by zapomněl na smysl svého bytí v těle: Rozvinutí činnosti ducha. Je samozřejmostí, že pozornost člověka nemůže být soustředěna současně na hmotné i nehmotné. Protože „číslo člověka jest sedm“, to znamená, že jest zakotven v sedmi rovinách stvoření, v každém jednou čakrou, musí žít v každé této úrovni být vymezen čas. Rada božího člověka nutí si udělat čas, aby duchovní rovinu svého bytí rozvinul. Tak je nucen vymezit si čas i na rozvinutí činnosti sedmé čakry, čakry čistě duchovní, která jediná jej může „napojit“ na vyzářování boží. Toto soustředění na nehmotné, na věčnost, je možné jen za stavu vyloučení pozornosti k tělu, tedy

v modlitbě, rozjímání neboli meditaci za klidu těla. Je tedy v zájmu člověka, aby sedminu svého času věnoval odpoutání od věcí světských a tělesných k věcem věčným. Indická moudrost praví, že kdo nejméně dvacet minut denně se neponoří zcela nerušen sám do sebe, neboli medituje, přestává být duchovním člověkem. Stává se člověkem – živočichem, tím, z kterých se skládá konzumní společnost. Té však nepatří budoucnost. Kdo se chce vyhnout pádu k živočišnosti, bude bedlivě dbát třetího přikázání. Přitom není nutné, soustředit tuto sedminu času do jednoho dne a do jedné formy. Mnoho je forem rozmlouvání s Bohem! Tomuto přikázání je možné rozumět také takto:

3. Pomni, abys sedminu svého času vyhradil rozvoji své duchovnosti!

Přikázání čtvrté. Cti otce i matku svou, aby ti bylo dobře na zemi!

Lépe ve smyslu: Cti otcovství a mateřství...

Otcovství a mateřství je vstupní branou lidských duchů do těla a do života na zemi. Proto kvalita rodičovství předurčuje vstupní podmínky inkarnace na zemi. Jestliže tedy kvalita mateřství a otcovství je vysoká, průběh inkarnace – vytváření duševních obalů ducha, (zářivých těl duše) je optimální. Tak přicházející duchové, nově narozené děti, jsou vnitřně duševně vyrovnané, zdravé. Tím je jim vytvářen předpoklad pro to, „aby se jim dobře vedlo na zemi“. V období nastupující krize ateistické společnosti to budou jen děti z optimálních rodičovských poměrů, které budou schopny psychicky překonávat tlaky krize. Kvalita rodičovství, kterou národy vytvoří, se stane jejich vstupní branou do budoucnosti. Děti, které se narodí s duší rozvrácenou rodinnými poměry, mají minimální naději na to, aby se staly duchovními či samy vytvořily normální rodinu. Tomuto přikázání je možné rozumět také takto:

4. Cti otcovství a mateřství tak, abys pochopil jeho hloubku a odpovědnost, byl tak schopen vytvořit dokonalé partnerství muže a ženy a skrze něho dokonalý most, přes nějž přicházejí duchové do hmotnosti (do těla) bez poškození.

Přikázání páté. Nezabiješ!

Nezabiješ nejen člověka, ale zlovolně ani zvíře. Nezabiješ přátelství, důvěru, dobrou myšlenku, dobrou náladu, rovnováhu přírody a cokoliv pozitivního. Toto přikázání je příkazem k pozitivnímu myšlení, příkazem

k potlačení nekrofilních tendencí v člověku. (Nekrofilní – psychoanalytický pojem pro vnitřní tendenci v člověku – ničit, mít radost z ničení. V nezhoubné formě se projevuje jako chuť do něčeho třísknout.) V terminologii současné doby je možné jej vyjádřit:

5. Pozitivní myšlení máti budeš!!!

Příkázání šesté. Nesesmilniš!

Aby člověk mohl pochopit tento příkaz, musí si nejprve ujasnit pojem smilstvo. Je možné jej pochopit již z kontextu Starého zákona. Ten sexuální děj mezi mužem a ženou vyjadřuje dvěma pojmy. Sexualita v souladu s boží vůlí je označována pojmem „poznal ji“, sexualita mimo vůli boží pojmem „ležel s ní“. Tím je vyjádřen rozdíl dějů. V prvním případě je opsána skutečnost spojení duší – poznal ji. V druhém případě je formou opisu vyjádřeno pouhé egoistické vybití pohlavní síly. Tyto děje je možné vnitřním zrakem vidět i dnes. Jde-li o sexuální akt, který je vyvrcholením lásky partnerů, dochází při něm k výměně sexuální energie, při čemž energie duševních těl opačného pohlaví působí povzbudivě, osvěživě, ozdravně. Při sexu bez lásky dochází k vybití pohlavní síly tak, že odchází do země. Dochází ke ztrátě vitality, k jejímu proplýtvání. Proto jsou erotomani vyžilí. V sexu bez lásky je také původ nemoci jako zbytnění prostaty a rakovina děložního čípku. Je tedy možné tento příkaz, daný jako vždy k dobru člověka, chápat takto:

6. Nepřipustíš sexuální akt mimo základnu oboustranné lásky!!!

Příkázání sedmé. Nepokradeš!

Neznamená nic více a nic méně, než uvědomění si skutečnosti, že člověk nikdy nic nemá. Pouze ve vlastních očích nevědomých jim vibrace egoismu kreslí skutečnost tak, jako že něco vlastní. Vše, co existuje, je boží! Pouze jako možnost růstu člověka dává Bůh do správy majetek. Z toho, co člověk do správy dostane, skládá skutečnému majiteli účty. Velký majetek znamená velkou odpovědnost. Jakmile duše pozemského boháče opustí tělo, je povinen předložit účet z toho, jak nakládal se svěřeným majetkem. K čemu jej použil? K zahálce, k luxusu ekologického plýtvání, nebo k pomoci potřebným, k ekonomickému a ekologickému oživení krajiny? Majetným se člověk má stát z rozhodnutí boží prozřetelnosti, protože ta obdaruje člověka jen tehdy, když jeho vývoj je na takové výši, že se

svěřenou odpovědností má předpoklad se vyrovnat. Jakmile se někdo zmocní majetku krádeží, lhosejtno jestli v „rámci zákonů“, cíleným sňatkem, (hazard, burza, války) nebo mimo lidský zákon, staví svou vůli za boží vůli. Bere si větší odpovědnost, než je schopen unést a tím pádem s téměř stoprocentní jistotou ji neunes. (Odtud: Snadno nabyt, snadno pozbyl!) Při tomto trhání majetku na sebe navíc riskuje společenský a duchovní boj. Kdyby vlastník všeho, Bůh, chtěl, aby kdokoliv byl bohatý, stalo by se. Nechce-li, může člověk dělat co chce a nezbohatne. Jedině zločinem. Promedituje-li kdo příkaz „Nepokradeš“ do důsledku, nalezne jako jeho prvozáklad indické neulpívání na čemkoliv hmotném! Je tedy možné jej pochopit takto:

7. Nebudeš lpět na jakékoliv hmotné věci, neboť člověku vlastně nic nepatří! Přijetí karmy být nemajetný je konkrétním projevem pokory.

Příkázání osmé. Nepromluviš křivého svědectví proti bližnímu svému!

Mohl by vzniknout dojem, že křivé svědectví o čemkoliv jiném, lhaní, vlastně zapovězeno není. Abychom tento rozpor pochopili, musíme se vrátit mezi Mojžíšovy nomády. Proč jim zákonodárce prostě nezakázal lhaní? Je to prosté. Tehdejší lidé, jako ještě dnes primitivní kmeny, kromě mezilidských tahanic necítily vůbec důvod ke lhaní. Mojžíše tehdy ani nenapadlo, že by lhaní v obecném slova smyslu mohlo stát obecným jevem. Považoval je za možné pouze při sporech před soudci. Také prostě pomlouvání mezi příslušníky vlastního kmene bylo zcela nemyslitelné. Vždyť všichni, v tlaku nepřátelského okolí, byli na sobě závislí, byli závislí na vzájemné pomoci. Příslušníci primitivních kmenů si samovolně a automaticky přejí navzájem jen dobré. Podle zákona: Má-li dobré kamarád, je to i moje výhoda. Dnes se společnost stala veskrze prolhanou. Studuje se i vytváření věrohodnosti lži, vytváření vnějšího dojmu, odlišného od podstaty. (Diplomacie, image a imagemaker). Při lžích dochází ke ztrátám duševní a mozkové energie. Lhář je napjat a musí myslet stále na to, aby se na lež nepřišlo. Lháři nepřežijí konec rozvinuté výstavby konzumismu. Osmé příkázání je nutné chápat jako:

8. Nebudeš lháti!!!

Příkázání deváté a desáté. Nepožádáš (nebudeš dychtit) manželku bližního svého aniž požádáš (nebudeš dychtit) statku jeho!

Jak vrcholně moudrá a užitečná rada člověku zejména současné doby, kdy v masách lidí kmitá vibrace závisti. Závist je vedle strachu největší duševní jed. naprosto spolehlivě časem rozhodá duševní stabilitu, a tím následně i stabilitu homeostázy organismu – zdraví těla. Závist je výrazem nedostatku pokory vůči rozhodnutí božímu, které jinému člověku dalo partnera či majetek. Kdyby závidějící sám více rozvinul svého ucha, stal se duchovně rozvinutějším, tím odpovědnějším. Božská prozřetelnost by i jeho pověřila správou většího majetku a možností vytvoření dokonalého partnerského vztahu s druhým pohlavím. Protože závidějící sám duchovní kvalitu nemá, závidí její plody druhým. Vnitřním okem viděno, vytváří a vysílá negativní duševní energii k druhým. Tak narušuje budování dokonalosti vztahu v manželství. Svou mentální energií narušuje i vyváženost spravování majetku těm, kterým závidí. Ti podvědomě cítí ataky, při správě se chovají nervózně, ze strachu rozhodují jinak, než by rozhodovali. Tak se správa majetku všeobecně stala trvale křečovitým stavem, jak jej můžeme pozorovat v typické kapitalistické společnosti – v současnosti. Nechť si čtenář procítí rozdíl v přístupu k majetku u nede-generované šlechty a kapitalisty. I méně vycit'ující pocítí onu velkorysost, pohled v většího časového odstupu, nastavení majetku na první místo. Závist to byla, vibrace chtivosti, dychtění, která zachvátila masy plebánů a zpětně změnila chování bohatých. Ti, kteří lpěli na majetku, padli do těch duchovních úrovní, v kterých se nachází. Stejný výsledek mělo dychtění po partnerech (mužích, ženách). Vysílání negativní duševní energie, podněcené závistí, má za následek všeobecný rozpad partnerských vztahů a manželství. Místo objevení hloubky lásky mezi mužem a ženou, její nesmírné hodnoty a jedinečnosti, energie závisti přivedla tyto vztahy do stavu permanentního „srovnávání“ s okolím, jehož podstatou je závist. (Typický jev: manželka vypočítává manželovi klady manželů sousedek. Manžel bez zevního vyslovení zase srovnává „atraktivnost“ své ženy s „atraktivnějšími“.) A tak deváté a desáté příkázání je možné pochopit jako: Nebudeš závidět ani partnery svých bližních ani jejich majetek hmotný a nehmotný! (Schopnosti.)

Výše uvedeným příkladem chápání 4 tisíce let starého zákona Desatera, je dáván návod, jak se vcítit do všech starých zkušeností lidstva, které

byly formulovány dávnými proroky. Cítem z nich vyjmout jejich duchovní podstatu, duchovní axiomy. Ony jsou živou boží vůlí. Jen jejich pochopením a žitím, nikoliv slepotou a fanatickou vírou v sektách a samospasitelských církvích, projdou lidé, rody a národy vodami nastupující potopy. Je to potopa jiná, nehmotná, duchovní. Jejím smyslem je zachránit ty, kteří jsou živí v duchu, tzn. mají schopnost vycit'ovat, od chůze po široké cestě do rozpadu. Jedinou záchranou národů je rozvinutí duchovnosti člověka, tj. vnitřního vycit'ování správnosti – boží vůle. Toto vycit'ování jest průvodcem mezi žernovy božích mlýnů. Český národ má svými dispozicemi, jak je zobrazeno v obrazové příloze, mimořádnou úlohu. Dejme se tudíž do práce a Pán Bůh nám požehná!

Epilog k zamyšlení věřícím v církvích:

Natvrdlý člověk se každému vtípu zasměje dvakrát.

Poprvé, když jej slyší, podruhé, když jej pochopí.

Současný člověk se ze svatých knih poučí dvakrát.

Poprvé, když používá citáty z nich, podruhé, když jejich smysl přijme do svého podvědomí. (Terminologií ze Zjevení sv. Jana: „polkne je“.)

Duchovní člověk vstupuje do věčnosti dvakrát.

Poprvé, když uvěří v Boha, podruhé, když uzří, že stojí uprostřed Jeho vůle a stane se její součástí. (Terminologií evangelia: zrození z Ducha.)

7. OBRAZOVÁ PŘÍLOHA.

1. Typy lidí, z nichž se skládá česná národní masa.

1. Člověk, těžký hmoťák. Pouze ve hmotě, tj. v lidském těle je doma. Na nic jiného nevěří. Veškerá jeho energie je zaměřena na životní „úspěch“ a také jej dosahuje. Nemusí to být špatný člověk.

2. Zdivočelý hmoťák. Jestliže se těžký hmoťák přesvědčí, že existují jiné dimenze bytí a získá schopnost do nich nahlížet nebo v nich zasahovat, objeví v sobě „božské“ a stává se mágem, jasnovidcem, léčitelem těla, nadčlověkem. Nejnebezpečnější typ lidí. Zejména politici s magickou silou. (Hitler, Stalin, Saddám Hussein) Lucifer se v astrální rovině naváže na každého, kdo tam pronikne bez zakotvení v duchovní rovině. Navazuje se přes ego. Způsobí tak jeho mimořádné zbytnění, takže tito lidé jsou přes nadutost (absenci pokory) dobře poznatelní.

3. Věřící člověk. Bílá nitka jej spojuje s duchovností, ale tuto v sobě ještě plně nerozvinul. Řadoví příslušníci církvi a sekt.

4. Duchovní člověk, který v duchovní dimenzi našel svoji podstatu. Slovy evangelia – zrozen podruhé z Ducha svatého. Nemůže být fanatikem, neboť respektuje všechna vyznání jako pokusy o zachycení dokonalého nedokonalým prostředkem – slovy. Samovolně vyzářující člověk.

5. Duchovní člověk s dokončeným vývojem na zemi. Pohybuje se bezpečně v astrální rovině a je tudíž vybaven jasnovidnými a léčitelskými schopnostmi, které používá k dobrému, ale nedokazuje je. (Jedině Pravda se nepotřebuje propagovat. Ona je.) Silně příjemně vyzářující člověk, jehož příchod do společnosti je okamžitě cítit a také okamžitě dráždí nebo donutí k odchodu ty, kteří mají na sebe navázanu černou satanovu nitku.

2. Způsob působení negativních činitelů na současného člověka.

A. Přetíženost prací. Čtenář si všimne roztřesenosti všech čakr, absenci sedmé čakry (vazby na věčnost) a ztrátu energie duše odvodem do země. (Časem se projeví jako duševní vyčerpanost.)

B. Nesprávná sexualita. Je vidět blok ve třetí čakře s odvodem duševní energie do země. Rozpad celé duše erotomana. Část žen, zejména prostitutky, se tomu brání oddělením sexuality od citu. (Duše.) jen tak zachraňují zbytek svého duševního života.

C. Nesprávná výživa. Mírné otřesení energií duše se ztrátou životní energie.

D. Záření televizorů, vysílačů a všechna elektronika. Čtenář si může všimnout roztržení základní čakry, tj. vitality, třetí čakry – biopole člověka (tělesného magnetismu), emocionálního těla duše, tj. pocit nejistoty a bloku v páté čakře. Ten je znakem komplexu méněcennosti člověka jako výrazu jeho oddělení od energií duchovní sféry. (Tvoří blok mezi duchem a duší.)

3. Způsob působení pozitivních činitelů na člověka.

E. Radostná a tvůrčí práce. Působí příznivě na první čakru, tj. vitalitu, nechá rozkvést třetí čakru, tzn. zesiluje tělesný magnetismus, posiluje biologickou individualitu, soucit a harmonii se světem. Aktivizuje pátou čakru, tj. zdravé sebevědomí. Přivádí duchovní energii do šesté čakry, duchovně oživuje.

F. Duchovní sexualita, tj. taková, jaká má být. Oživuje vitalitu (1. čakra), imunitu a močové ústrojí (2. čakra), tělesný magnetismus, nesmírně dobývá srdce energiemi 4. čakry, rozkmitává šestou čakru, tj. duchovně oživuje, činí tvůrčím.

G. Správná výživa. Umožňuje správný chod první čakry (vitality), druhé čakry (imunity a vyměšovacího ústrojí), třetí čakry (dostatek tělesného magnetismu) a šesté čakry (nervové soustavy a intuice.)

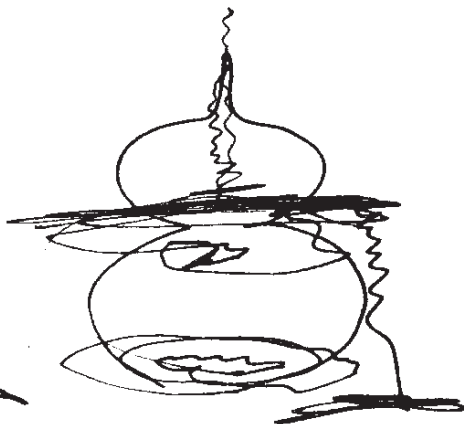
H. Záření přírodních látek. (Oděvy a materiály, se kterými člověk přichází do styku.) Umožňuje plynulý a harmonický průtok energií živého těla.

PŮSOBNÍ NEGATIVNÍCH ČINITELŮ NA ČLOVĚKA:

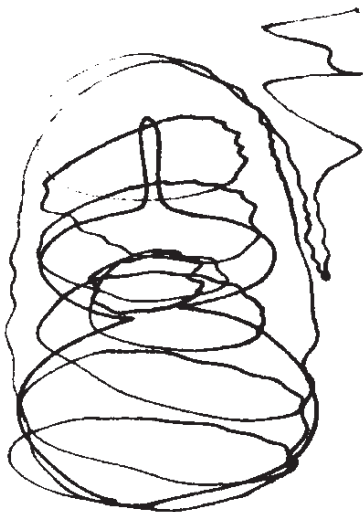
2A. přetíženosť prací

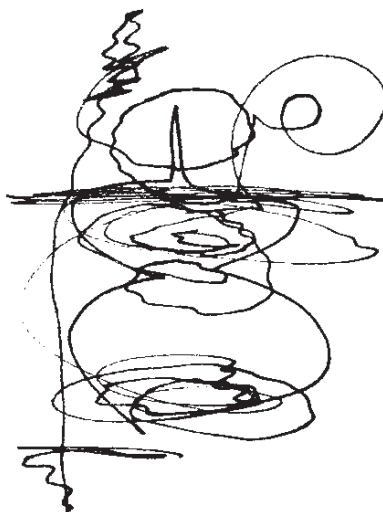
2B. nesprávná sexualita

2C. nesprávná výživa

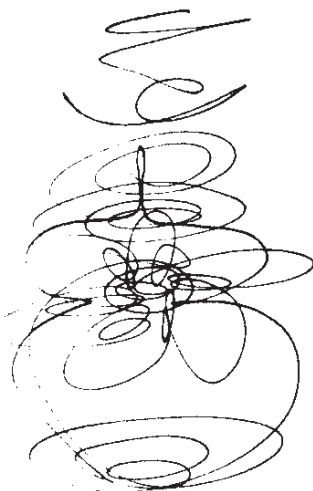

2D. záření televizorů

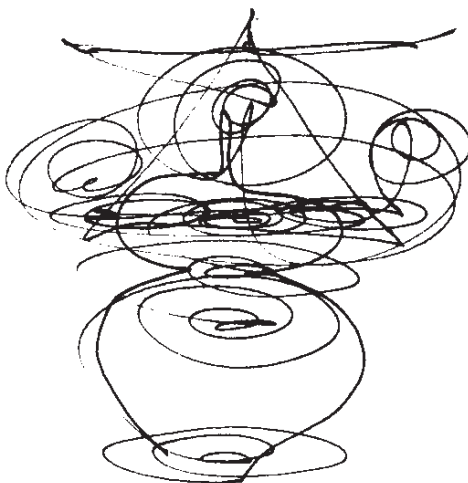

PŮSOBENÍ POZITIVNÍCH ČINITELŮ NA ČLOVĚKA:

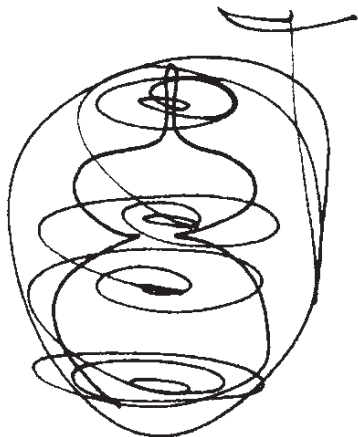
3E. práce

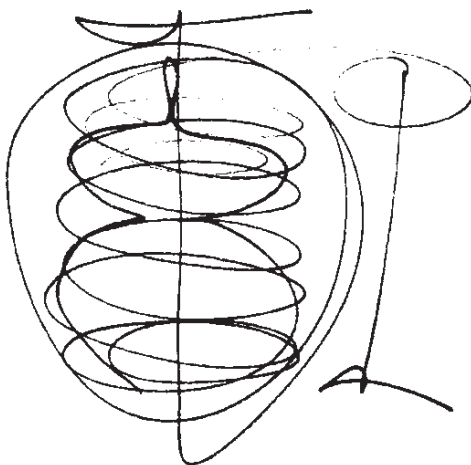
3F. duchovní sexualita - láska

3G. správná výživa

3H. záření přírodních látek

4. Typy vibrací v úrovni jednotlivých čakr, typické pro kmitání v duchovních jádrech národů (v duchovních elitách).

A. Češi - Plátky lotosu ze srdeční 4. čakry signalizují schopnost vycitování duchem, které nebylo zachyceno u žádného dalšího, právě tak jako mírný přívod duchovní energie do 7. čakry. Mírný blok v 5. čakře – mindrák.

B. Němci - Mimořádně kmitající 6. čakra, právě tak jako u Židů, Angličanů, Číňanů a Japonců svědčící o intelektuálních kvalitách, zesílená 4. čakra.

C. Angličani - Velmi rozvinutá 5. čakra, právě tak jako u Židů, Japonců, Němců svědčící o vnitřně žitém sebevědomí, zesílená 6. čakra (intelektuální kvality), odvod energie ze 7. čakry do země svědčící o častých duchovních chybách.

D. Židé - Výrazná energie v 1. čakře, právě tak jako u Francouzů, Jihoameričanů a Japonců svědčící o vitalitě a radosti ze života, zesílená 5. a 6. čakra, i když v 5. čakře náznak vnitřního bloku (prosazování ega). Dva andělé „napájí“ energii 6. čakru.

E. Francouzi - nesprávně rozvibrovaná 2. čakra svědčící o chybách v této oblasti, ale silně rozvinutá 1. a 4. čakra.

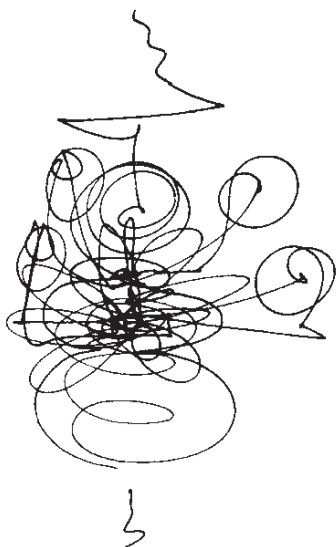
F. Američané - blok v 5. čakře s odvodem energie do země, nesprávné vibrace ve 2. i 4. čakře.

G. Jihoameričané - Maximálně kmitající 4. čakra, silná 1. čakra.

H. Číňané - Výrazně zesílená 6. čakra, silná i čakra 2.

I. Japonci - Výrazně zesílená 5. čakra, silná i čakra 1. a 6.

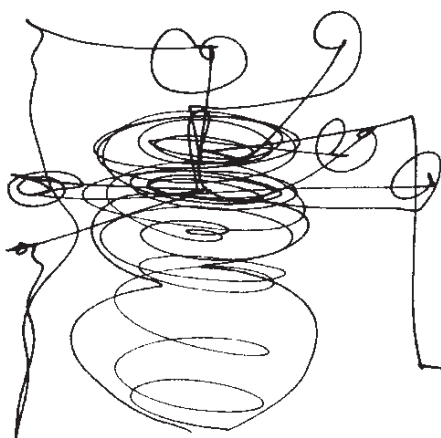
4A. ČEŠI

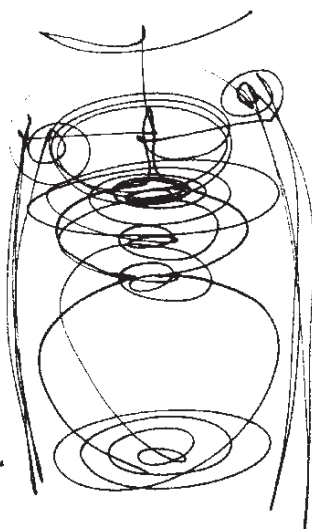
4B. NĚMCI

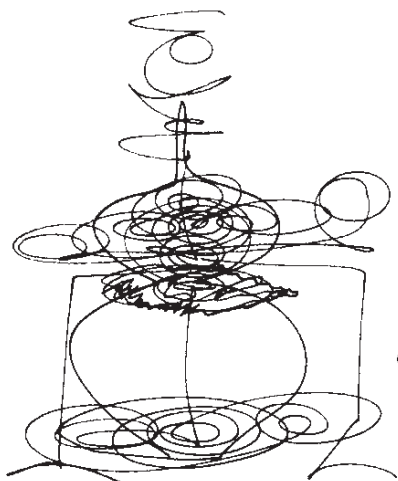
4C. ANGLIČANI

4D. ŽIDÉ

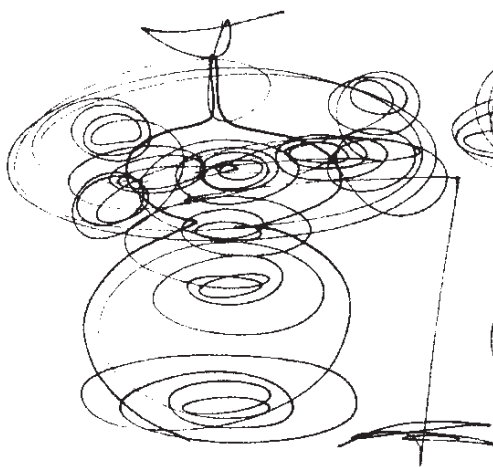
4E. FRANCOUZI

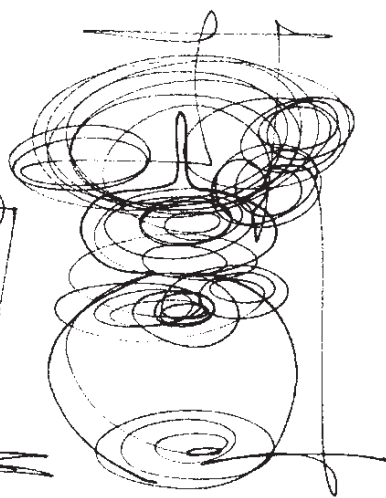
4F. AMERIČANÉ

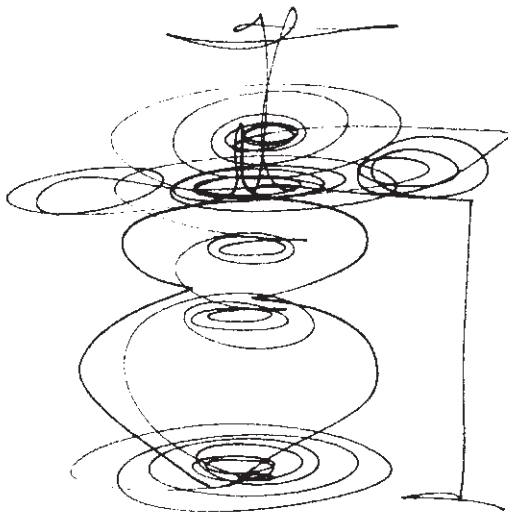
4G. JIHOAMERIČANÉ

4H. ČÍŇANÉ

4J. JAPONCI

OBSAH:

Úvod	4
Třetí světová ateistická vlna	5
Základní duchovní „vibrace“ Českého národa v tomto tisíciletí	8
Češi a Němci, středověký duchovní sloup.....	10
Obraz státu rozvinuté výstavby konzumismu	15
Duchovní společnost – jediná třetí cesta civilizace	26
Cesta k duchovní společnosti – jediná cesta civilizace	33
Obrazová příloha	44

Josef Staněk, Jana Brzobohatá

ČESKÁ OTÁZKA 2000

Vydalo: AGAPE Brno vlastním nákladem

Hluboká 5, 639 00 Brno, tel. 543213006

Tisk: Moravskotřebovská tiskárna

ISBN 80 - 900102 - 5 - 3

Rok vydání: 1996

Duchovnost člověka a národa spočívá ve schopnosti nejprve odcítit, ve vyšším stupni přímo vidět zákony duchovní dimenze, tj. věčnosti a řídit se jimi. Jde o naplnění Ježíšova „klanět se Bohu v duchu a pravdě“.

Náboženskost člověka a národa je sice zakotvena ve víře v Boha, tento však je nepoznatelný, vyžaduje klanění a obřady, dává příkazy a zákazy, jejichž nesplnění se trestá. Náboženskost bez duchovnosti je v podstatě modloslužbou, je „oblíbeným hrobem, uvnitř plným prázdnoty“ jak i Ježíš označil.

Jádro českého národa je svým založením hluboce duchovní a jak je uvnitř automatickou kresbou znázorněno, má velmi vysoký stupeň vycitřovaná správného a nesprávného, tj. duchovní dimenze. **Naopak k náboženskosti má na základě svých historických zkušeností velmi rezervovaný postoj.** V současné úrovni duchovních církví, působících na našem území, to není vada, ale spíše přednost.

Při pozorování veřejného života se není možné nechat mýlit ani masou „malých českých živočichů, panelákových brojlerů“, ani úpadkovým obrazem současných sdělovacích prostředků. Do nich se nikdy nedostávají „hrdinové“ svou kvalitou, tj. duchovností, ale úpadkovostí.